

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA Č. 10

ZTRACENÁ

BLAKE PIERCE

Záhada Riley Paige

Blake Pierce

Ztracená

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Ztracená / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Záhada Riley Paige)

Mistrovsky zpracovaný thriller a záhada! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsána, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletka je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) ZTRACENÁ je desátou knihou z nejprodávanější mystery série Riley Paige, která začíná knihou NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1) – ta je ke stažení zdarma a získala více než 1000 pětihvězdičkových hodnocení! Zvláštní agentka FBI Riley Paige se stále ještě vzpomíná na smrti bývalé parťáčky Lucy a posttraumatické stresové poruchy svého partnera Billa a snaží se přitom urovnat svůj rodinný život. Musí se rozhodnout, co s Aprilíným přítelem, vyrovnávajícím se s tyranským otcem a co s Blainem, který je připraven posunout jejich vztah dál. Než se ale vše vyřeší, je Riley povolána k novému případu. V idylickém městečku na středozápadě se ztrácejí mladé dívky – a navíc už se objevilo jedno tělo. Policie neví, co si počít a Riley musí chytit zabijáka dřív, než se ztratí další dívka. A co je horší, Riley dostane partnera, kterého opravdu nechce – svého úhlavního nepřítele, zvláštního agenta Rostona – ten ji vyslýchal u případu Shane. Nejhorší ale je, že je Shane volný a chce se pomstít – a zaměřuje se na Rileynu rodinu. Temný psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, ZTRACENÁ je knihou č. 10 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 11 ze série Riley Paige bude brzy k dostání.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	9
KAPITOLA PRVNÍ	11
KAPITOLA DRUHÁ	15
KAPITOLA TŘETÍ	18
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	25
KAPITOLA ŠESTÁ	27
KAPITOLA SEDMÁ	31
KAPITOLA OSMÁ	35
KAPITOLA DEVÁTÁ	39
KAPITOLA DESÁTÁ	42
Конец ознакомительного фрагмента.	45

ZTRACENÁ

(RILEY PAIGE MYSTERY – KNIHA Č. 10)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2017 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA Copyright Act z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji, prosím, a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, zápletky, místa a události jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright aradaphotography, použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ POTŘEBUJE (kniha č. 5)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE FINE
DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ
KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ

PROLOG

Katy Philbin se chichotala, když opatrně scházela dolů po schodech,
Přestaň s tím! řekla si.

Co je tak legrační?

Proč se chichotá jako malá holka – a ne jako sedmnáctiletá dívka, kterou ve skutečnosti je?
Víc než cokoliv na světě si přála, aby se chovala jako vážný dospělý člověk.

Konec konců s ní on jako s dospělou jednal. Hovořil s ní jako s dospělou celý večer, aby se cítila zvláštní a respektovaná.

Dokonce jí říkal Katherine místo Katy.

Opravdu se jí to líbilo, když jí říkal Katherine.

Také měla ráda nápoje pro dospělé, které ji celý večer připravoval – "Mai Tai," říkal jim, a byly tak sladké, že alkohol ani necítila

A teď už si ani nepamatuje, kolik jich měla.

Byla opilá?

Oh, to by bylo strašné! pomyslela si.

Co by si o ní myslel, pokud aby nedokázala zvládnout několik ledových, sladce chutnajících nápojů?

A teď se cítila mimořádně omámená.

Co kdyby z těch schodů spadla?

Podívala se na svoje nohy, přemýšlela, proč se nepohybuji tak, jak by měly. A proč tu bylo takové šero?

Byla v rozpacích, že si nemůže ani vzpomenout, proč tu je, na těchto dřevěných schodech, které se zdály být každým okamžikem delší.

"Kam máme namířeno?" zeptala se.

Její slova vyzněla popleteně a nedbale, ale alespoň se jí podařilo přestat se chichotat.

"Říkal jsem ti to," odpověděl. "Chci ti něco ukázat."

Rozhlédla se po něm. Byl někde v dolní části schodiště, ale ona jej neviděla. Jen jedna lampa vydávala někde daleko v rohu trochu světla.

Ale to světlo stačilo na to, aby jí připomnělo, kde je.

"Oh, ano," zašeptala. "Dole u tebe v suterénu."

"Jsi v pořádku?"

"Ano," řekla a snažila se přesvědčit sama sebe, že to je pravda. "Hned jsem dole."

Přinutila jednu nohu natáhnout se na další schod.

Slyšela jej, jak říká, "No tak pojď, Katy. Věc, kterou jsem ti slíbil, že ti ukážu, je tady."

Matně si uvědomila ...

Nazval mě Katy.

Cítila se podivně zklamaná, po celý večer jí říkal Katherine.

"Budu ta' za chvíličk'," řekla.

Její výslovnost byla čím dál horší.

A z nějakého důvodu jí to připadalo extrémně vtipné.

Slyšela jeho smích.

"Bavíš se dobře, Katy?" zeptal se příjemným hlasem – hlasem, který měla ráda a kterému důvěřovala mnoho let.

"Nejlíp," řekla a znovu se chichotala.

"To jsem rád."

Ale teď se svět kolem ní hemžil. Opřená o zábradlí se posadila se na schodech.

Opět promluvil méně trpělivým hlasem.

"Pospěš si, holka. Nehodlám tu stát celý den."

Katy se postavila zpět na nohy, snažila si vyčistit hlavu. Teď se jí tón jeho hlasu už nelíbil. Ale mohla přičítat vinu za jeho netrpělivost? Co se to s ní děje? Proč nemůže sejít z těch hloupých schodů?

Připadalo jí těžší a těžší soustředit se na to kde je a co dělá.

Pustila se zábradlí a opět poklesla na schod.

Znovu ji napadlo – kolik skleniček už měla?

Pak si vzpomněla.

Dvě.

Pouze dvě!

Samozřejmě, že od té hrozné noci vůbec nepila ...

Až doted'. Ale jen dvě skleničky.

Na okamžik nemohla dýchat.

Děje se to znovu?

Přísně si řekla, že je hloupá.

Byla tu živa a zdravá s mužem, kterému důvěřovala celý svůj život.

A dělala ze sebe hlupáka a poslední, co si přála bylo, udělat ze sebe blbce, zejména když je poblíž on, když se k ní zachoval tak hezky a připravil jí všechny ty drinky a ...

A teď bylo všechno mlhavé, rozmazané a tmavé.

A uvnitř pocítila zvláštní nevolnost.

"Necítím se moc dobře," řekla.

On neodpověděl a ona na něj neviděla.

Neviděla nic.

"Myslím, že bude nejl'pší – když půjdu radši domů," řekla.

Ještě stále nic neřekl.

Slepě se natáhla, tápala naprázdno.

"Pomoz mi – vstát – ze sssschodů. Pomoz mi jít nahoru do sssschodů."

Slyšela, jak k ní míří jeho kroky.

On mi pomůže, pomyslela si.

Tak byl ten vířící pocit nevolnosti horší s každým dalším okamžikem?

"O-odvez mě domů," řekla. "Mohl bys to pro mě udělat? Prosím?"

Jeho kroky se zastavily.

Cítila jeho přítomnost přímo před ní, i když ho neviděla.

Ale proč nic neříkal?

Proč nedělal něco, aby jí pomohl?

Pak si uvědomila, co ten pocit nevolnosti ve skutečnosti byl.

Strach.

Sebral svou poslední špetku vůle, zvedla ruku, uchopila zábradlí a zvedla se na nohy.

Musím odejít, pomyslela si. Ale nebyla schopna říci ta slova nahlas.

Pak Katy ucítila těžkou ránu do hlavy.

A pak už necítila vůbec nic.

KAPITOLA PRVNÍ

Riley Paige se snažila potlačit slzy. Seděla v její kanceláři v Quanticu, hleděla na fotografii mladé ženy, která měla na kotníku sádku.

Proč se takhle trestám? říkala si.

Ted' by měla myslet na jiné věci – na schůzku ÚACH, která se odehraje jen za pár minut. Riley se tohoto setkání, které by mohlo ohrozit její profesní budoucnost, bála.

I přesto ale Riley nemohla odvrátit oči od obrázku na mobilu.

Vyfotila takto Lucy Vargasovou loni na podzim, tady v kancelářích Jednotky pro analýzu chování. Lucy měla kotník v sádře, ale její úsměv byl jednoduše rozzářený, oslňující a kontrastoval s její hladkou hnědou kůží. Lucy byla zraněna při jejím prvním případu, který řešila s Riley a jejím partnerem, Billem Jeffreysem. Ale Lucy odvedla skvělou práci a věděla to, a stejně tak Riley a Bill. To byl důvod, proč se Lucy usmívala.

Riley se trochu chtěla ruka, když v ní držela mobil.

Lucy byla nyní po smrti – zastřelena vyřinutým odstřelovačem.

Lucy zemřela v Rileyově náručí. Ale Riley věděla, že Lucyna smrt není její vina.

Přála si, aby se Bill cítil stejně. Její partner čerpal v současné době povinné volno a nedařilo se mu vůbec dobře.

Riley se otřásla, když si vzpomněla, co se přihodilo.

Situace byla chaotická a místo zastřelení odstřelovače Bill postřelil nevinného člověka, který se snažil pomoci Lucy. Naštěstí muž nebyl zraněn těžce a nikdo mu za jeho činy nepřičítal vinu a Riley už vůbec ne. Riley ho nikdy neviděla tak zničeného pocitem viny a traumatem. Riley přemýšlela, jak rychle se bude moci vrátit do práce, nebo jestli se vůbec vrátí.

Riley se stáhlo hrdlo, když si vzpomněla, jak držela Lucy v náručí.

"Máš před sebou skvělou kariéru," pověděla jí Riley. "Zůstaň s námi, Lucy. Zůstaň s námi."

Ale bylo to beznadějně. Lucy ztratila příliš mnoho krve. Riley cítila, jak z Lucyna těla prchá život, dokud nebyl úplně pryč.

A nyní začaly téct Riley po tvářích slzy.

Její vzpomínky narušil známý hlas.

"Agentko Paige ..."

Riley vzhledla a spatřila Sama Florese, laboratorního technika s černými obroučkami brýlí. Stál v otevřených dveřích.

Riley potlačila vzdechnutí. Spěšně si otřela slzy a otočila telefon displayem na stůl.

Ale ze Samova výrazu viděla, že zahlédl, co si prohlížela. A to byla poslední věc, kterou by si přála.

Mezi Samem a Lucy začínal vznikat vztah a její smrt jej těžce zasáhla. Pořád vypadal jako by měl zlomené srdce.

Nyní Flores smutně pohlédl na Riley, ale Riley si oddechla, protože se nezeptal, od čeho ji vyrušil.

Místo toho řekl, "Jsem na cestě na schůzku. Jdeš taky?"

Riley přikývla a Sam na ni kývl.

"No, hodně štěstí, agentko Paige," řekl a pak pokračoval v cestě.

Riley si pro sebe zamumlala ...

"Jo, hodně štěstí."

Zdá se, že Sam se dovítí, že jej bude pro tuto schůzku potřebovat.

Nastal čas dát se dohromady a čelit tomu, co přijde.

*

O malou chvíli později Riley seděla ve velké konferenční místnosti obklopené takovým množstvím personálu ÚACH, než jaké čekala, včetně techniků a vyšetřovatelů různé kapacity. Ne všechny tváře byly známé, a ne všechny z byly přátelské.

Právě teď by se mi opravdu hodil spojenec, pomyslela si.

Rozhodně jí chyběla Billova přítomnost. Opodál seděl Sam Flores, ale vypadal příliš schlíple, než aby jí právě teď poskytl nějakou podporu.

Nejméně přátelskou tvář ze všech byla zvláštního agenta, velitele Carla Waldera, který seděl u stolu přímo naproti ní. Muž s dětinským, pihovatým obličejem se díval sem a tam, střídavě na Riley a písemnou zprávu, kterou měl před sebou.

Hněvivým hlasem řekl, "Agentko Paige, snažím se pochopit, co se tady děje. Schválili jsme požadavek na agenty, kteří budou nestále hlídat váš dům. Zdá se, že to má něco společného s Shanem Hatcherem a jeho nedávnými aktivitami, ale nejsem si jistý přesně jak nebo proč. Vysvětlete mi to, prosím."

Riley těžce polkla.

Věděla, že toto setkání bude řešit její vztah s Shanem Hatcherem, brilantním a nebezpečným uprchlým vězněm.

Také věděla, že úplné a upřímné vysvětlení by znamenalo konec její kariéry.

Nebo by dokonce mohla jít do vězení.

Řekla, "Agente Waldere, jak vím, Shane Hatcher byl naposledy viděn v chatě, kterou vlastním, v Appalačských horách."

Walder přikývl a čekal, až Riley řekne více.

Riley věděla, že si musí zvolit slova velmi opatrně. Až donedávna měli ona a Hatcher tajnou dohodu. Na oplátku za pomoc Riley v osobní věci se Riley zavázala nechat Hatchera ukrývat se v chatě, kterou zdědila od jejího otce.

To byl pakt s ďáblem a Riley se na něj ohlížela se studem.

Riley pokračovala, "Jak také víte, Hatcher unikl FBI týmu rychlého nasazení, který obestoupil mou chatu. Mám důvod si myslet, že se objeví v mém domě."

Walder na ni nedůvěřivě zamrkal.

"Proč si to myslíte?"

"Hatcher je mnou posedlý," řekla Riley. "Teď, když byl spatřen, jsem si docela jistá, že se bude snažit mě dostat. Pokud ano, agenti kolem mého domu mají dobrou šanci jej chytit."

Riley se uvnitř trochu přikrčila.

V nejlepším případě to byla pravda jen zpola.

Skutečný důvod, proč si přála mít kolem jejího domu agentky, byl aby chránili ji a její rodinu.

Walder chvíli seděl a bubnoval prsty o stůl.

"Agentko Paige, říkáte, že je Hatcher vámi posedlý. Jste si jistá, že tato posedlost není vzájemná?"

Riley se při tomto nařknutí trochu naježila.

Ulevilo se jí, když její přímý nadřízený, Brent Meredith, promluvil. Meredith měl, jako vždy, obavy vzbuzující přítomnost, se svými tmavými, hranatými rysy a jeho přísným pohledem. Ale Rileyin vztah k Meredithovi byl vždy uctivý, i přátelský. Často byl v těžkých dobách jejím spojencem.

Doufala, že to jednou bude právě teď.

Řekl, "Veliteli Waldere, myslím, že žádost agentky Paige o přítomnost agentů v jejím domě je opodstatněná. Nesmíme si nechat ujít i sebemenší možnost přivést Hatchera před soud."

"Ano," řekl Walder. "A já nejsem spokojen s tím, že jsme věděli přesně, kde je, ale on i tak utekl." Walder se napřímil v křesle, zíral přímo na Riley a zeptal se, "Agentko Paige, varovala jste Hatchera o týmu rychlého nasazení, který se kolem něj objevil?"

Riley mohla slyšet v místnosti povzdechy.

Mnoho lidí nemělo odvalu jí takovou otázku položit. Ale Riley musela potlačit smích. To byla jedna otázka, kterou mohla odpovědět pravdivě. To byl důvod, proč měla důvod se Hatcherem teď obávat.

"Ne, to jsem neudělala," řekla pevně a podívala se Walderovi zpřímá do očí.

Walder nejprve sklopil oči. Obrátil se k Jennifer Rostonové, mladé afroamerické ženě s krátkými rovnými vlasy, která hleděla na Riley intenzivními tmavými očima.

"Máte otázky, agentko Rostonová?" zeptal se.

Rostonová chvíli nic neříkala. Riley poněkud nervózně čekala na její odpověď. Rostonová byla přiřazena k případu Shana Hatcherem, aby jej postavila před soud. Rostonová byla u ÚACH nová a chtěla si vytvořit jméno. Riley si nemyslela, že se může spolehnout na novou agentku jako jejího spojence.

Rostonová nespouštěla z Riley během celého setkání oči.

"Agentko Paige, nevadilo by vám vysvětlit přesnou povahu vašeho vztahu s Shanem Hatcherem?"

Riley se znovu naježila.

Chtěla říct ...

Ano, vadilo. Moc by mi to vadilo.

Taktika Rostonové byla Riley jasná.

Před několika dny Rostonová soukromě vyslýchala Riley na toto téma v této místnosti.

Teď měla Rostonová zjevně v úmyslu položit jí tytéž otázky znovu, ve snaze přistihnout Riley, jak si rozporuje. Rostonová očekávala, že se Riley pod tlakem takto velkého setkání zhroutí. A Riley z tvrdé zkušenosti věděla, že ji nesmí podceňovat. Rostonová byla vysoce kvalifikovaná v zahrávání si s myslí.

Řekni co nejméně, řekla si. Buď mimořádně opatrná.

*

Po ukončení setkání každý, s výjimkou Riley, odešel.

Teď, když skončilo, se Riley cítil příliš silně otřesená, než aby vstala ze židle.

Rostonová jí pokládala známé otázky – například jak často Riley údajně komunikovala s Hatcherem a jak. Také jí požádala, aby hovořila o smrti Shirley Reddingové, realitní agentky, která, v rozporu s přáním Riley, zašla na chatu, kde zemřela. Policie neměla na nečistou hru podezření, ale Riley si byla jistá, že ji Hatcher na jeho území zavraždil. Riley vycítila, že Rostonová také poznala, jaká je skutečná pravda.

Na všechny otázky Rostonové Riley předložila známé lži.

Viděla, že Rostonová není příliš spokojena.

To není ještě konec, pomyslela si a zamrazilo ji. Jak dlouho bude moci ukrývat celou pravdu o svém vztahu s Hatcherem?

Ale tížily ji ještě mnohem děsivější obavy.

Co udělá Shane Hatcher teď?

Věděla, že se cítí hořce podvedený, že jej nevarovala před blížícím se týmem rychlého nasazení. Ve skutečnosti se záměrně nechal zpozorovat na chatě, umožnil FBI, aby se přiblížilo jen proto, aby otestoval její věrnost.

Z Hatcherova pohledu v testu selhala.

Vzpomněla si na zprávy, které jí později poslal ...

"Budeš toho litovat. Tvoje rodina možná ne."

Zнала Hatcherem příliš dobře, než aby nebrala jeho hrozby vážně.

Riley seděla u velkého stolu a měla úzkostlivě zaťaté ruce.

Jak jsem mohla dopustit, aby se to přihodilo? říkala si.

Proč dovolila, aby její vztah s Hatcherem pokračoval i po jeho útěku z vězení?

Něco, co Walder právě řekl, se jí ozývalo v mysli ...

"Říkáte, že je vámi Hatcher posedlý. Jste si jistá, že tato posedlost není vzájemná?"

Teď, když tu seděla sama, nemohla popřít pravdu ve Walderově otázce.

Hatcher Riley fascinoval od chvíle, kdy ho poprvé potkala v Sing Singu, toužila využít jeho značné odborné znalosti samouka kriminalisty. Stále ji fascinoval i teď, když byl na svobodě – fascinovala ji jeho brilantnost, jeho krutost a jeho zvláštní smysl pro loajalitu. Riley k němu ve skutečnosti cítila zvláštní pouto – pouto, které se Hatcher snažil všelijak posilovat a manipulovat.

Bylo to tak, jak jí Hatcher občas říkal:

"Naše mysl je navzájem propojena, Riley Paige."

Riley se při tom pomyšlení zachvěla.

Doufala, že konečně pouto zlomila.

Ale nepřenesla také hněv Shana Hatchera na lidi, které nejvíce miluje?

Vtom Riley za sebou uslyšela hlas.

"Agentko Paige ..."

Riley se otočila a viděl, že Jennifer Rostonová právě vešla zpět do místnosti.

"Myslím, že vy a já si musíme ještě promluvit," řekla Rostonová a posadil se ke stolu naproti Riley.

Rileynu mysl zaplavil děs.

Jaký trik má Rostonová za lubem teď?

KAPITOLA DRUHÁ

Riley a Jennifer Rostonová seděly naproti sobě u stolu v konferenční místnosti v tichosti téměř celou minutu.

Napětí bylo téměř větší, než Riley dokázala zpracovat.

Konečně Rostonová řekla, "To byl docela výkon, který jste právě předvedla, agentko Paige."

Riley se cítila dotčena a vztekla.

"Tohle nemám zapotřebí," zavrčela.

Začala vstávat ze židle, připravená odejít.

"Ne, nechoďte," řekla Rostonová. "Ne aniž byste si vyslechla, co mám na srdci."

Poté se zvláštním úsměvem dodala, "Možná budete překvapena."

Riley měla pocit, jako by věděla moc dobře co má Rostonová na mysli.

Její mysl byla zaměřená na zničení Riley.

Nicméně Riley zůstala sedět. Ať se mezi ní a Rostonovou dělo cokoli, byl nejvyšší čas, aby svůj spor urovnaly. A kromě toho byla zvědavá.

Rostonová řekla, "Za prvé si myslím, že jsme zrovna moc dobře nezačaly. Vzniklo nějaké nedorozumění. Nikdy jsem nechtěla, abychom byli nepřátelé. Prosím, věřte mi. Obdivuji vás. Hodně. Přišla jsem na ÚACH s cílem s vámi spolupracovat."

Riley byl trochu zaražená. Výraz a tón hlasu Rostonové napovídaly, že hovoří zcela upřímně. Pravda byla, že Riley byla hluboce ohromena vším, co o Rostonové slyšela. Její výsledky na akademii byly ohromující a za práci v terénu v Los Angeles již získala ocenění.

A nyní, když zde seděla a dívala se na ni, Riley byla ohromen znovu vystupováním Rostonové. Žena byla malá, ale pevná a sportovní a vyzařovala z ní energie a nadšení.

Ale teď nebyl čas na to, aby Riley novou agentku vychvalovala. Mezi nimi bylo zkrátka příliš mnoho napětí a nedůvěry.

Ale po chvíli Rostonová řekla, "Myslím, že máme jedna druhé co nabídnout. Právě teď. Ve skutečnosti jsem si docela jistá, že obě chceme stejnou věc."

"Co je to?" Zeptala se Riley.

Rostonová se usmála a trochu uklonila hlavu na stranu.

"Ukončit kriminální kariéru Shana Hatcherera."

Riley neodpověděla. Chvilí trvalo, než Riley zaregistrovala, že jsou slova Rostonové naprosto pravdivá. Už Shana Hatcherera za svého spojence nepovažovala. Ve skutečnosti to byl nebezpečný nepřítel. A musel být zastaven dříve, než by mohl poškodit někoho z Rileyných bližních.

Aby se o to pokusil, musel být chycen, nebo zabit.

"Povězte mi víc," řekla Riley.

Rostonová si položila bradu do dlaně a otočila se k Riley.

"Řeknu pár věcí," řekla. "Ráda bych, abyste mě poslouchala, aniž byste na to cokoli odpovídala. Nepopírejte a nesouhlaste s ničím, co řeknu. Jen poslouvejte."

Riley nejistě přikývla.

"Váš vztah s Shanem Hatcherem pokračoval i poté, co unikl ze Sing Singu. Ve skutečnosti začal být intenzivnější než kdy předtím. Komunikovala jste s ním více než jednou – několikrát, jsem si docela jistá, že občas i osobně. On vám pomohl při oficiálních případech a v osobních věcech. Váš vztah s ním se přerodil v – jaké je to správné slovo? Symbiotický."

Riley stálo značné úsilí, aby na to nereagovala.

To všechno byla, samozřejmě, absolutní pravda.

Rostonová pokračovala, "Jsem si docela jistá, že jste byla informována o jeho přítomnosti na chatě. Ve skutečnosti jste s tím pravděpodobně souhlasila. Ale smrt Shirley Reddingové nebyla žádná

náhoda. A nebyla součástí vaší dohody. Hatcher se dostal mimo kontrolu a vy s ním nechcete mít nic společného. Ale bojíte se ho. Nevíte, jak zrušit spojení."

Mezi Riley a Rostonovou se rozhostilo znepokojující ticho. Riley se divila, jak to všechno ví. Zdálo se to až neskutečné. Ale Riley nevěřila ve čtení myšlenek.

Ne, je jen dobrý detektiv, pomyslela si Riley.

Tato nová agentka byla mimořádně inteligentní a její instinkty a intuice se zdály být tak silné jako Rileyny.

Ale o co se Rostonová snaží právě teď? Připravuje past, snaží se přinutit Riley přiznat všechno, co se stalo mezi ní a Hatcherem?

Rileyn instinkt říkal něco jiného.

Ale měla by mu věřit?

Rostonová se znovu záhadně usmívala.

"Agentko Paige, vy si myslíte, že nevím, jak se cítíte? Myslíte si, že já nemám své vlastní tajemství? Myslíte si, že jsem neuzavřela pakt s někým, s kým jsem neměla? Věřte mi, vím přesně s čím si zahráváte. Využila jste šanci a pravidla někdy musí být porušena. Takže vy jste je porušila. Není mnoho agentů, kteří by měli vaši odvalu. Opravdu vám chci pomoci."

Riley studovala obličej Rostonové bez odpovědi. Byla opět zasažena upřímností mladší agentky.

Riley cítila letmý úsměv v koutku svých úst. V Rostonové zřejmě číhalo něco temného, stejně jako v ní.

Rostonová řekla, "Agentko Paige, když jsem poprvé začal pracovat na případu Hatcher, dala jste mi přístup k počítačovým souborům, které se k němu vztahovaly. Až na jeden s názvem 'MYŠLENKY.' Byl uveden v přehledu, ale nemohla jsem ho najít. Řekla jste mi, že jste jej odstranila. Řekla jste, že v něm byly jen hrubé poznámky a nadbytečné věci."

Rostonová se opřela v křesle a zdálo se, že se trochu uvolnila.

Ale Riley rozhodně klidná nebyla. Ukvapeně vymazala soubor s názvem MYŠLENKY, který ve skutečnosti obsahoval důležité informace o finančním propojení Hatcherova – propojení, které mu umožnilo zůstat na svobodě a získat značnou moc.

Rostonová řekla, "Jsem si docela jistá, že tento soubor ještě máte."

Riley potlačila vyděšené zachvění. Ve skutečnosti si nechala soubor na flash disku. Často myslela na to, že ho jednoduše smaže, ale nějak se k tomu nedokázala přinutit. Hatcherova moc nad ní byla silná. A možná si myslela, že bude potřebovat použít tyto informace jednou sama.

Namísto vymazání jej nosila u sebe, protože váhala.

Právě teď jej měla Riley v kabelce.

"Jsem si docela jistá, že tento soubor je důležitý," řekla Rostonová. "Ve skutečnosti může obsahovat informace, které potřebuji k zavření Hatcherova jednou pro vždy. A my obě chceme, aby se to stalo. Jsem si tím jistá."

Riley polkla.

Nesmím nic říct, pomyslela si.

Ale nedávalo všechno, co Rostonová řekla perfektní smysl?

Ten disk by mohl být klíčem k vysvobození Riley ze spárů Shana Hatcherova.

Výraz Rostonové ještě víc zjemněl.

"Agentko Paige, složím vám slavnostní slib. Pokud mi dáte tyto informace, nikdo se nikdy nedozví, že jste je někdy zatajila. Neřeknu to živé duši. Nikdy."

Riley cítila, jak její odpor slábne.

Její instinkt ji ujišťoval o upřímnosti Rostonové.

Tiše sáhla do kabelky, vytáhla flash disk a podala jej mladší agentce. Rostonová vytřeštila oči, ale neřekla ani slovo. Jen přikývla a vložila disk do kapsy.

Riley zoufale potřebovala prolomit mlčení.

"Přejete si diskutovat o něčem jiném, agentko Rostonová?"

Mladší agentka se trochu zasmála.

"Prosím, říkejte mi Jenn. Všichni moji přátelé mi tak říkají."

Riley se nejistě podívala, jak Rostonová vstala ze svého křesla.

"Pochopte, neodvážila bych se vás oslovovat jinak, než agentko Paige. Ne, dokud si nebudete přát něco jiného. Ale prosím. Říkejte mi Jenn. Trvám na tom."

Rostonová opustila místnost, takže Riley tam seděla v užaslém tichu.

*

Riley se posadila, aby se snažila dohnat papírování v její kanceláři. Pokaždé, když nepracovala na případu to vypadalo, jako by na ni čekaly tuny byrokratické nudy a neopouštěly ji, dokud se znovu nevydala do terénu.

To bylo vždycky nepříjemné. Ale dnes to měla obzvláště těžké a snažila se soustředit se na to, co dělá. Množily se v ní obavy, že právě udělala strašně hloupou chybu.

Proč proboha předala tento soubor Jennifer Rostonové – nebo "Jenn," jak si přála, aby jí Riley říkala?

Nebylo to nic jiného než Rileyno přiznání překážky.

Proč jej dala této konkrétní agentce, když jej nikdy neukázala nikomu jinému? Vždyť mohla ambiciózní mladá agentka podat zprávu o Rileyově přestupku svým nadřízeným – možná i Carlu Walderovi samotnému?

Každou chvíli mohla být Riley zatčena.

Proč ten soubor prostě nesmazala?

Nebo se jej nezbavila, stejně jako se zbavila zlatého řetízku, který jí dal Hatcher. Řetízek byl symbolem jejího pouta s Hatcherem. Také na něm byl kód, který už neplatil.

Riley ho vyhodila pryč v zoufalé snaze oprostít se od něj.

Ale z nějakého důvodu nebyla schopna přinutit se udělat totéž s flash diskem.

Proč?

Finanční údaje, které obsahoval, byl určitě dostatečné na to, aby se alespoň omezil Hatcherův pohyb a jeho činnosti.

Mohlo by to dostačovat k tomu, aby jej to nadobro zastavilo.

Byla to hádanka, stejně jako mnoho aspektů jejího vztahu s Hatcherem.

Zatímco Riley třídila papíry na stole, zazvonil jí mobil. Byla to zpráva z neznámého čísla. Riley zalapala po dechu, když viděla, co v ní je.

Myslíš, že mě to zastaví? Všechno je už přesunuté. Nemůžeš říct, že jsi nebyla varována.

Riley zjistila, že nemůže dýchat.

Shane Hatcher, pomyslela si.

KAPITOLA TŘETÍ

Riley zírala na zprávu a začala panikařit.

Nebylo těžké uhodnout, co se stalo. Jenn Rostonová otevřela soubor hned jak se s Riley rozešly. Jenn zjistila, co v něm je a hned se dala do práce a snažila se zastavit Hatcherovu činnost.

Ale ve své zprávě Hatcher sám vyzývavě oznámil, že Jenn nebyla úspěšná.

Všechno je už přesunutě.

Shane Hatcher byl stále na svobodě a byl naštvaný. Jeho finanční prostředky zůstaly nedotčené a mohl by být nebezpečnější, než kdy předtím.

Musím mu odpovědět, pomyslela si. Musím s ním debatovat.

Ale jak? Co by mohla říct, co by jej nerozlítlo ještě víc?

Pak ji napadlo, že Hatcher nemusí plně porozumět tomu, co se děje.

Jak mohl vědět, že to byla Rostonová, kdo sabotoval jeho síť, nikoliv Riley? Možná by mu mohla pomoci to alespoň trochu pochopit.

Ruce se jí třásly, když psala odpověď.

Dovol mi to vysvětlit.

Ale když zkusila poslat zprávu, byla označena jako "nedoručitelná".

Riley zasténal zoufalstvím.

Přesně totéž se stalo naposledy, když se snažila komunikovat s Hatcherem. Poslal jí tajemnou zprávu a pak komunikaci přerušil. Byla zvyklá komunikovat s Hatcherem přes video, zprávy a dokonce i prostřednictvím telefonních hovorů. Ale ta doba byla ta tam.

Právě teď neměla jak se k němu dostat.

Ale přesto ji on mohl stále kontaktovat.

Druhá věta jeho nové zprávy byla obzvláště mrazivá.

"Nemůžeš říct, že jsi nebyla varována."

Riley si vzpomněla na to, co napsal naposledy, když s ním komunikovala.

"Budeš toho litovat. Tvoje rodina možná ne."

Riley zalapala po dechu a nahlas řekla ...

"Moje rodina!"

Potýkala se se svým mobilní telefonem, zatímco se snažila navolit číslo domů. Slyšela, jak zvoní a zvoní. Pak se ozval záznamník s jejím hlasem.

Riley se téměř neudržela a málem začala křičet.

Proč to nikdo nezvedne? Školy měly jarní prázdniny. Její děti měly být doma. A kde je Rileyna hospodyně, Gabriela?

Těsně předtím, než záznamník domluvil, zaslechla Jillyn hlas, hlas třináctileté dívky, kterou se Riley snažila adoptovat. Jilly byla bez dechu.

"Hej, promiň, mami. Gabriela šla do obchodu s potravinami. April a Liam a já jsme byli na dvoře a kopali jsme si s fotbalovým míčem. Čekáme, že se Gabriela vrátí každou chvíli."

Riley si uvědomila, že zadržuje dech. Vědomě se snažila začít znovu dýchat.

"Je všechno v pořádku?" zeptala se.

"Jistě," řekla Jilly s pokrčením ramen, což se odrazilo v jejím hlase. "Proč by nebylo?"

Riley se snažila uklidnit se.

"Jilly, mohla by ses jít podívat z okna?"

"Dobře," řekla Jilly.

Riley zaslechla kroky.

"Já se dívám," řekla Jilly.

"Je tam venku ještě dodávka s agenty FBI?"

"Jo. A ta v uličce taky. Právě jsem ji zahlédla, když jsem byla na dvoře. Kdyby Shane Hatcher přišel, určitě by ho chlapi chytli. Je něco v nepořádku? Trochu mě děsíš."

Riley se donutila k smíchu.

"Ne, nic se neděje. Já jsem jen – máma, myslím."

"OK. Uvidíme se později."

Telefonát skončil, ale Rileyny obavy se stále zvětšovaly.

Šla na chodbu a rovnou do kanceláře Brenta Mereditha.

Koktala, "Pane, já – potřebuji si vzít po zbytek dne volno."

Meredith zvedl hlavu od práce.

"Mohu vědět proč, agentko Paige?" zeptal se.

Riley otevřela ústa, ale žádná slova nevyšla. Kdyby vysvětlila, že právě dostala výhrůžku od Shana Hatchera, chtěl by zprávu vidět? Jak by mu ji mohla ukázat, aniž by přiznala, že právě dala soubor Jenn Rostonové?

Meredith vypadal, že má obavy. Zdálo se, že si vědom toho, že je něco v nepořádku, o čem ale Riley nemůže mluvit.

"Jděte," řekl. "Doufám, že vše bude v pořádku."

Rileyno srdce zaplesalo vděkem za Meredithovo porozumění a diskrétnost.

"Děkuji vám, pane," řekla.

Pak vyběhla z budovy, nastoupila do auta a odjela domů.

*

Jakmile se přiblížila k jejímu domu v klidné čtvrti Fredericksburg, ulevilo se jí, když viděla, že FBI dodávka tam skutečně stále byla. Riley věděla, že další dodávka je v uličce. Ačkoliv byla vozidla neoznačená, nebyla nenápadná. Ale s tím se nedalo nic dělat.

Riley zaparkovala své auto na její příjezdové cestě, přešel k dodávce a podívala se dovnitř otevřeným okénkem.

Na předních sedadlech seděli dva mladí agenti – Craig Huang a Bud Wigton. Rileyna nálada se trochu zlepšila. O obou agentech měla dobré mínění a poslední dobou s Huangem několikrát pracovala. Huang byl trochu příliš neřízený, když poprvé přišel na ÚACH, ale rychle vyzrál a stal se z něj vynikající agent. Wigtona tak dobře neznala, ale měl vynikající pověst.

"Děje se něco?" Zeptala se Riley skrze okno.

"Vůbec nic," řekl Huang.

Huang zněl znuděně, ale Riley se ulevilo. Žádné zprávy byla rozhodně dobrá zpráva, co se jí týče. Ale bude to tak i nadále?

"Nevadí, když se podívám dovnitř?" Zeptala se Riley.

"Posluž si," řekl Huang.

Boční dveře bez okna se otevřely a Riley vstoupila dovnitř a spatřila zde dalšího agenta, Grace Lochnerovou. Riley věděla, že Grace má u ÚACH také skvělou pověst.

Lochnerová seděla před několika obrazovkami. Otočila se směrem k Riley s úsměvem.

"Co tam máte?" Zeptala se Riley.

Zdálo se, že chce předvést technologii, kterou má k dispozici, Lochnerová ukázala na několik obrazovek, které zabíraly okolí.

Řekla, "Tady máme satelitní snímky zobrazující všechny příchody a odchody do půl míle odtud v reálném čase. Nikdo se sem nepřiblíží bez našeho povšimnutí."

Trochu rozesmátá Lochnerová dodala, "Jsem ráda, že žijete v klidné čtvrti. Aspoň nemusíme sledovat velký provoz."

Poukázala na několik dalších obrazovek znázorňujících pouliční aktivitu.

Řekla, "Schovali jsme po okolí několik kamer, abychom viděli, co se poblíž děje. Můžeme zkontrolovat SPZ každého vozidla, které se sem přiblíží."

Ve vysílače se ozval hlas.

"Kluci máte návštěvu?"

Lochnerová odpověděla, "Agentka Paige se jen zastavila, aby nás pozdravila."

Hlas řekl, "Ahoj, agentko Paige. To je agent Cole, ve vozidle za zadní částí vašeho domu. Mám tady taky agenty Cyphera a Hahna."

Riley se usmála. Ty byla všechna známá jména respektovaných agentů.

Riley řekla, "Jsem ráda, že na tom pracujete vy."

"S potěšením," řekl agent Cole.

Riley byla ohromena komunikací mezi dvěma vozy. Za jejím domem viděla na několika obrazovkách Lochnerové onu dodávku. Samozřejmě, že se žádnému týmu nemohlo nic stát, aniž by o tom ten druhý okamžitě věděl.

Riley byla také nadšena z přehlídky zbraní, které byly uskladněny uvnitř vozu. Tým měl dostatek palebné síly, aby zahnal v případě potřeby malou armádu.

Ale ona si nemohla pomoci a přemýšlela – bylo to dost dobré na boj s Shanem Hatcherem? Odešla z dodávky a kráčela směrem k jejímu domu, říkala si, že se nemusí bát. Nedokázala si představit, že by se Shane Hatcher dostal přes toto zabezpečení.

Přesto si nemohla pomoci a vzpomínala na textovou zprávu, kterou právě dostala.

Nemůžeš říct, že jsi nebyla varována.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když Riley vstoupila do jejího domu, místo vypadalo děsivě prázdné.

"Jsem doma," zavolala.

Ale nikdo neodpověděl.

Kde jsou všichni? Začínala pociťovat paniku.

Bylo možné, že Shane Hatcher proklouzl přes veškeré zabezpečení?

Riley si nedokázala představit, co by se stalo, kdyby se mu to podařilo. Její puls a dýchání se zrychlilo, když přispěchala do obývacího pokoje.

Byly tu všechny tři děti – April, Liam a Jilly. April a Liam hráli šachy a Jilly hrála videohru.

"Copak jste mě neslyšeli?" zeptala se.

Všichni tři se na ni podívali s prázdným výrazem. Samozřejmě se všichni soustředili na to, co dělali.

Chystala se děti zeptat, kde je Gabriela, když za sebou uslyšela hlas své hospodyně.

"Vy jste doma, Señora Riley? Byla jsem dole a slyšela jsem vás vejít."

Riley se usmála na statnou guatemalskou ženu.

"Ano, právě jsem přijela," řekla a dýchalo se jí snadněji.

S příjemným úsměvem se Gabriela otočila a zamířila do kuchyně.

April vzhledla od hry, kterou hrála s Liamem.

"Je všechno v pořádku, mami? Vypadáš trochu rozrušeně."

"Jsem v pořádku," řekla Riley.

April obrátila svou pozornost zpět na hru.

Riley na okamžik žasla, jak zrale vypadá její patnáctiletá dcera. April byla štíhlá, vysoká a měla tmavé vlasy a Rileyny oříškově hnědé oči. April si prošla větším nebezpečím a ohrožením života, v posledních několika měsících, než by bylo zdrávo. Ale zdálo se, že je na tom nyní poměrně dobře.

Riley se podívala na Jilly, menší dívku s olivovou pletí a velkýma tmavýma očima. Riley byla v procesu adoptování. V tento okamžik Jilly seděla před velkou obrazovkou a střídala na padouchy.

Riley se trochu zamračila. Neměla ráda násilné videohry. Co se jí týče, podněcovaly násilí – zejména násilí se zbraní – byly příliš atraktivní a příliš upravené. Věřila, že mají obzvlášť špatný vliv na kluky.

Riley zvažovala, zda tyto hry nejsou, ve srovnání s Jillynou vlastní zkušeností, neškodné. Tato třináctiletá dívka si prožila skutečné hrůzy. Když Riley našla Jilly, snažila se prodat své tělo z čirého zoufalství. Díky Riley Jilly měla šanci na lepší život.

Liam zvedl hlavu od šachovnice.

"Ahoj, Riley. Napadlo mě ..."

Zaváhal, než položil otázku.

Liam byl nováčkem v domácnosti. Riley neměla v úmyslu vysokého chlapce s protáhlým obličejem, rudými vlasy a modrýma očima adoptovat. Ale zachránila ho před opilým otcem, který jej zbil. Teď potřeboval někde bydlet.

"Copak, Liame?" Zeptala se Riley.

"Nebude vadit, když půjdu zítra na šachovou soutěž?"

"Mohla bych jít taky?" Zeptala se April.

Riley se opět usmála. Liam a April spolu chodili, když sem Liam přišel přebývat v obývacím pokoji, ale slíbili, že vztah prozatím dál rozvíjet nebudou. Musí být hermanos solamente, jak to řekla Gabriela – pouze jako bratr a sestra.

Riley měla Liama ráda, o to víc kvůli pozitivnímu vlivu bystrého chlapce na April. April se začala zajímat o šachy a cizí jazyky a učení obecně.

"Samozřejmě můžete jít, oba dva," řekla.

Ale pak ji zavalily obavy. Vyndala svůj mobil a našla nějaké fotky Shana Hatchera a ukázala je všem třem dětem.

"Ale musíte si dávat pozor na Shana Hatchera," řekla. "Máte tyto fotky taky ve vašich telefonech. Pamatujte si přesně, jak vypadá. Kontaktujte mě ihned, když uvidíte někoho, kdo vypadá jako on."

Liam a April se podívali překvapeně na Riley.

"To všechno jsi nám už předtím říkala," řekla Jilly. "A na ty fotky jsme se podívali snad tisíckrát. Změnilo se něco?"

Riley se na okamžik zamyslela. Nechtěla děti vystrašit. Ale cítila, že je potřebuje varovat.

"Obdržela jsem před chvílí zprávu od Hatchera," řekla. "Byla to ..."

Znovu zaváhala.

"Byla to hrozba. To je důvod, proč chci, abyste se měli na pozoru."

Riley překvapilo, když se na ni Jilly zašklebila.

"Znamená to, že musíme zůstat doma, až jarní prázdniny skončí?" zeptala se.

Riley byla udivena Jillynou nonšalancí. Také se krátce zamyslela – možná měla Jilly správný nápad. Měla by držet děti mimo školu? A neměli by Liam a April jít zítra na šachovou soutěž?

Než si to mohla promyslet, April řekla, "Nebud' hloupá, Jilly. Samozřejmě, že budeme dál chodit do školy. Přece nezastavíme naše životy."

Pak se April otočila k Riley a dodala, "To není skutečná hrozba. I já to vím. Vzpomínáš, co se stalo v lednu?"

Riley si to pamatovala až příliš dobře. Hatcher zachránil April a Rileyna bývalého manžela Ryan před vrahovou pomstou proti Riley. Také si vzpomněla, jak Shane Hatcher dodal vraha Riley svázaného a s roubíkem, aby si to s ním vyřídila dle vlastního uvážení.

April pokračovala, "Hatcher nám neublíží. Vystavil se mnoha problémům, aby mě zachránil."

April má možná pravdu, pomyslela si Riley. Přinejmenším se týče jí a ostatních dětí. Ale i tak byla ráda, že byli venku rozmístění agenti.

April trochu pokrčila rameny a dodala, "Život jde dál. My všichni musíme pokračovat v tom, co děláme."

Jilly řekla, "A to platí i pro tebe, mami. Je dobře, že ses vrátila domů brzy. Máš spoustu času, aby ses připravila na dnešní večer."

Riley se chvíli nemohla rozpomenout, co má Jilly na mysli.

Pak jí to došlo – dnes večer měla rande se svým hezkým bývalým sousedem, Blainem Hildrethem. Blaine byl vlastníkem jedné z nejhezčích neformálních restaurací zde ve Fredericksburgu. Měl v úmyslu přijít a vyzvednout Riley a dopřát jí skvělou večeři.

April vyskočila na nohy.

"Hej, to je pravda!" řekla. "Pojď, mami. Pojďme nahoru a já ti pomůžu vybrat něco na sebe."

*

Později toho večera Riley seděla na terase v Blainově Grillu při svíčkách a těšila se z nádherného počasí, skvělého jídla a okouzující společnosti. Naproti seděl u stolu Blaine, jako vždy hezký jako obrázek. Byl jen o něco mladší než Riley, štíhlý a fit, s mírně ustupujícími vlasy, ale tím se vůbec netrápil.

Riley jej také pokládala za příjemného společníka. Když jedli lahodnou večeři, těstoviny s rozmarýnovým kuřetem, povídali si o aktuálních událostech, vzpomínali na dávné časy a cesty a dění ve Fredericksburgu.

Riley byla potěšena, že jejich rozhovor se nikdy nedotkl tématu práce u ÚACH. Neměla náladu ani o tom přemýšlet. Zdálo se, že to Blaine vycítil a tématu se vyhýbal. Jedna věc, kterou měla Riley opravdu ráda, byla Blainova citlivost k jejím náladám.

Ve skutečnosti toho na Blainovi bylo jen velmi málo, co by se Riley nelíbilo. Pravda, nedávno měli malý spor. Blaine se pokusil o to, aby Riley žárlila na jeho kamarádku, a to se mu až příliš dobře vydařilo. Teď se oba mohli zasmát, jak dětinští oba byli.

Možná to bylo částečně vínem, ale Riley měla uvnitř vřelý a pohodový pocit. Blaine dělal skvělou společnost – poměrně nedávno se rozvedl, stejně jako Riley, a snažil se žít dál, i když přesně nevěděl jak.

Konečně dorazil dezert – Rileyyn oblíbený malinovo-tvarohový koláč. Trochu se usmála, když si vzpomněla, jak April předtím tajně zavolala Blainovi, aby mu pověděla, co má Riley nejraději, včetně malinovo-tvarohového dortu a její oblíbené písně – "Ještě jednu noc" od Phila Collinse.

Zatímco si vychutnávala tvarohový koláč, Riley mluvila o svých dětech, zejména o Liamovi a jak se zabývá.

"Nejprve jsem se trochu bála," přiznala se. "Ale on je hrozně hodný kluk a všichni jsme rádi, že ho máme doma."

Riley se na okamžik odmlčela. Byl to příjemný luxus, mít někoho, s kým mohla mluvit o jejích soukromých pochybnostech a obavách.

"Blaine, nevím co budu s Liamem dělat dlouhodobě. Nemohu ho jen tak poslat zpět za opilým brutálním otcem a jen Bůh ví, co se stalo s jeho matkou. Ale nevím, jak bych ho mohla legálně přijmout. Adoptovat Jilly bylo složité a proces ještě neskončil. Nevím, jestli to dokážu znovu."

Blaine se na ni soucitně usmál.

"Hádám, že budeš prostě řešit věci den po dni," řekl. "A ať uděláš, co uděláš, bude to tak pro něj to nejlepší."

Riley trochu smutně zavrtěla hlavou.

"Kéž bych si tím mohla být jistá," řekla.

Blaine se natáhl přes stůl a vzal ji za ruku.

"No, tak spoléhej na moje slova," řekl. "Co už jsi udělala pro Liama a Jilly je krásné a štědré. Tolik tě za to obdivuji."

Riley cítila v krku knedlík. Jak často jí někdo řekl něco takového? Byla často chválena za svou práci v ÚACH a nedávno dokonce dostala medaili za vytrvalost. Ale nebyla zvyklá být chválena za jednoduché lidské záležitosti. Sotva věděla, jak to přijmout.

Blaine řekl, "Jsi dobrá žena, Riley Paige."

Riley cítila v jejích očích slzy. Nervózně se zasmála, když si je otřela.

"Ach, podívej, co jsi udělal," řekla. "Rozbrečel jsi mě."

Blaine pokrčil rameny a jeho úsměv byl ještě vřelejší.

"Omlouvám se. Jen se snažím být brutálně upřímný. Pravda někdy bolí, myslím."

Chvilí se tomu společně smáli.

Riley nakonec řekla, "Ale já jsem se nezeptala na tvou dceru. Jak se má Crystal?"

Blaine odvrátil svůj pohled s hořkosladkým úsměvem.

"Crystal si vede skvěle – má dobré známky, je šťastná a veselá. Teď je pryč na jarní prázdniny na pláži s její sestřenicí a mojí sestrou."

Blaine si trochu povzdechl. "Je to teprve pár dní, ale je překvapující, jak rychle mi začala chybět."

Riley se snažila znovu se nerozplakat. Celou dobu věděla, že Blaine je vzorný otec. Jaké by to bylo, být s ním v trvalejším vztahu?

Pozor, řekla si. Neuspěchejme to.

Mezitím téměř dojedla svůj malinový tvarohový koláč.

"Děkuji ti, Blaine," řekla. "Byl to krásný večer."

Dívala se mu do očí a dodala, "Škoda, že musí skončit."

Blaine se na ni díval a stiskl jí ruku.

"Kdo říká, že musí skončit?" zeptal se.

Riley se usmála. Věděla, že její úsměv je dostatečnou odpovědí na její otázku.

Konec konců, proč by měl jejich večer skončit? FBI hlídá její rodinu a žádný nový vrah nepožadoval její pozornost.

Možná nastal čas bavit se.

KAPITOLA PÁTÁ

Georgi Tullymu se nelíbil vzhled části plochy přes silnici. Nevěděl přesně, proč. Není proč se obávat, řekl si v duchu. Ranní světlo si s ním zřejmě jen pohrávalo.

Zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu. Pak se sklonil a zvedl hrst půdy. Jako vždy byla měkká a luxusní. Také voněla, byla bohatá na živiny z minulé sklizně kukuřice – slupky byly zaorány zpět do půdy.

Dobrá černá země Iowy, pomyslel si, když mu kousky země propadávaly mezi prsty.

Tato země byla v Georgeově rodině léta, takže tuto jemnou půdu znal celý svůj život. Ale nikdy se mu neokoukala a jeho hrdost na to, že pečuje o nejbohatší půdu na světě nikdy nemizela.

Podíval se přes pole, která se táhlo do dále. Zemi nyní několik dní obdělávali. Byla připravena a čekala na kukuřici, posypanou fialovým insekticidem, až bude uložena na místo, kde se brzy objeví kukuřičné klasy.

Odkládal výsadbu do dneška, aby se ujistil, že na to bude dobré počasí. Samozřejmě, že si nikdy nemohl být jistý, že nebude takto pozdě v roce ještě mrznout a úroda nebude zničena. Vzpomněl si na bláznivý dubnový víchř v 70. letech, který překvapil jeho otce. Ale když George ucítil závan teplého vzduchu a podíval se na vysoké mraky, které se táhly po obloze, byl si jistý, že to bude v pořádku.

Dnes je den D, pomyslel si.

Jak George stál a pozoroval, jeho pomocník, Duke Russo přijel traktorem, který táhl čtyřicet stop dlouhý sazeč. Sazeč dokázal pojmout šestnáct řádků najednou, třicet palců od sebe, jedno semeno po druhém a na každé položit hnojivo, semeno zakrýt a převálcovat.

Georgovi synové, Roland a Jasper, stáli v poli a čekali na příjezd traktoru a kráčeli směrem k němu, zatímco se drkotal po okraji pole. George se pro sebe usmál. Duke a chlapci byli dobrá posádka. Nebylo nutné, aby George čekal na výsadbu. Zamával na tři muže, pak se obrátil a zamířil zpět ke svému nákladáku.

Ale ten kus půdy u silnice znovu upoutal jeho pozornost. Co to tam je? Minul kypřič kousek země? Nedokázal si představit, jak by se to mohlo stát.

Možná tu hrabal lesní svišť.

Ale jak kráčet směrem k onomu místu, viděl, že tohle žádný svišť neudělal. Nebyl tam žádný otvor a půda byla uhlazená.

Vypadalo to, jako by tu bylo něco zahrabáno.

George si zabručel pod vousy. Vandalové a vtipálci mu občas způsobili potíže. Před několika lety nějací kluci poblíž Angieru ukradli traktor a použili jej k demolici skladovací haly. V poslední době jiní stříkali sprejem sprostárny na ploty a zdi a dokonce i na dobytek.

Rozčilovalo ho to – a bolelo.

George neměl ani tušení, proč by děti usilovaly o to, aby mu způsobily potíže. Nikdy jim nijak neublížil. Nahlásil incidenty Joei Sinardovi, policejnímu šéfovi z Angieru, ale ten s tím nikdy nic neudělal.

"Co ti parchanti udělali tentokrát?" řekl nahlas a klepal o půdu botou.

Předpokládal, že bude lepší, když to zjistí. To, co zde bylo zakopáno, by mohlo zničit jeho vybavení.

Obrátil se ke své posádce a zamával na Dukea, aby zastavil traktor. Když byl motor vypnutý, zakřičel George na své syny.

"Jaspere, Rolande – přineste mi tu lopatu z kabiny traktoru."

"Co se děje, tati?" Zavolal Jasper.

"Já nevím. Prostě to udělej."

O chvíli později k němu Duke a chlapci přicházeli. Jasper podal svému otci lopatu.

Skupina zvědavě sledovala, jak George strčil lopatu do půdy. Jak to udělal, došel do jeho chřípí zvláštní, kyselý zápach.

Pocítil vlnu instinktivního strachu.

Co je tam k čertu je?

Nabral pár lopat hlíny, než narazil na něco pevného, ale měkkého.

Začal nabírat opatrněji, snažil se odhalit, co to je. Brzy spatřil něco bledého.

Georgeovi několik okamžiků trvalo, než zaregistroval, co to je.

"Ó, Bože!" zalapal po dechu a žaludek se mu obracel hrůzou.

Byla to ruka – ruka mladé ženy.

KAPITOLA ŠESTÁ

Druhý den ráno Riley sledovala, jak Blaine připravuje snídani vejce Benedikt s čerstvou pomerančovou šťávou a silnou, tmavou kávou. Napadlo ji, že vášnivé milování se nemusí omezovat jen na bývalé manžely. A uvědomila si, že probouzení v pohodlí s mužem bylo něco nového.

Cítila se vděčná za dnešní ráno a vděčná Gabriele, která ji ujistila, že se o všechno postará, když jí minulou noc Riley zavolala. Ale nemohla si pomoci a přemýšlela, zda takovýto vztah může přežít, vzhledem k mnoha dalším komplikacím jejího života.

Riley se rozhodla ignorovat tuto otázku a zaměřit se na výborné jídlo. Ale jak jedli, brzy si všimla, že Blainovy myšlenky bloumají někde jinde.

"Copak se děje?" zeptala se ho.

Blaine neodpověděl. Očima nejistě bloudil kolem.

Začínala se obávat. V čem je problém?

Byl na vázkách kvůli včerejší noci? Byl méně spokojený, než ona?

"Blaine, co se děje?" Zeptala se Riley poněkud roztřeseným hlasem.

Po odmlce Blaine řekl, "Riley, prostě se necítím ... bezpečně."

Riley se snažila najít smysl toho, co Blaine říká. Byla všechna vřelost a náklonnost, kterou sdíleli během schůzky včera večer, náhle pryč? Co se mezi nimi stalo, že se všechno změnilo?

"Já – já to nechápu," zakoktala. "Co tím myslíš, že nemáš pocit bezpečí?"

Blaine zaváhal a pak řekl, "Myslím, že je třeba koupit si zbraň. K ochraně domu."

Jeho slova s Riley trhla. Toto nečekala.

Ale možná jsem to měla čekat, pomyslela si.

Seděla u stolu naproti němu a viděla jizvu na jeho pravé tváři. Měl ji od loňského listopadu z Rileyna domu z toho, jak se snažil ochránit April a Gabrielu před pomstychtivým útočníkem.

Riley si vzpomněla na hrozný pocit viny, který pocítila, když poté uviděla Blaina v bezvědomí na nemocniční posteli.

A teď tu vinu cítila opět.

Bude se Blaine někdy s Riley cítit bezpečně? Bude mít někdy pocit, že jeho dcera by mohla být v bezpečí?

A byla zbraň tím, co opravdu potřeboval, aby se cítil bezpečněji?

Riley zavrtěla hlavou.

"Já nevím, Blaine," řekla. "Já nejsem velký fanoušek ozbrojených civilistů se zbraněmi v jejich domech."

Jak ta slova byla venku, Riley si uvědomila, jak povýšenecky to znělo.

Z Blainova výrazu nemohla usoudit, zda se urazil, nebo ne. Zdálo se, že čekal, až řekne víc.

Riley upila kávu, aby si srovnala své myšlenky.

Řekla, "Věděl jsi, že statisticky domácí zbraně vedou k vraždám, sebevraždám a úmrtí víc, než úspěšná domácí obrana? Ve skutečnosti hrozí majitelům zbraní obecně větší riziko, že se stanou obětí vraždy víc než lidé, kteří nemají vlastní zbraň."

Blaine přikývl.

"Ano, vím o tom," řekl. "Provedl jsem nějaký výzkum. Také vím o zákonech sebeobrany Virginie. A že se zde mohou zbraně volně nosit."

Riley nesouhlasně uklonila hlavu.

"No, jsi lépe připraven, než většina lidí, kteří se rozhodnou koupit zbraň. I tak ... "

Její slova utichla. Nechtěla říct, co má na mysli.

"Co je to?" Zeptal se Blaine.

Riley se dlouze a zhluboka nadechla.

"Blaine, chtěl by sis koupit zbraň, kdybych nebyla součástí vašeho života?"

"Ach, Riley –"

"Řekni mi pravdu. Prosím."

Blaine seděl a zíral chvíli na svou kávu.

"Ne, nechtěl," řekl nakonec.

Riley se natáhla přes stůl pro Blainovu ruku.

"To jsem si myslela. A jsem si jistá, že chápeš, jak se cítím. Moc mi na tobě záleží, Blaine. Je hrozné vědět, že váš život je mnohem nebezpečnější kvůli mě."

"Chápu," řekl Blaine. "Ale já chci, abys mi ty řekla o něčem pravdu. A prosím neber si to špatně."

Riley se tiše připravila na cokoliv, na co se jí Blaine zeptá.

"Jsou tvoje pocity opravdu dobrý argument proti mému záměru koupit zbraň? Chci tím říct, není to fakt, že jsem ve větším nebezpečí než průměrný občan, a že bych měl být schopen bránit sebe a Crystal – a možná i tebe?"

Riley trochu pokrčila rameny. Cítila, že je smutné to přiznat sama sobě, ale Blaine měl pravdu.

Kdyby se kvůli zbrani cítil bezpečněji a spolehlivěji, měl by ji mít.

Také si byla jistá, že by byl jako majitel zbraně velmi zodpovědný.

"No dobře," řekla. "Pojďme dokončit snídani a jdeme nakupovat."

*

Později toho rána Blaine vešel s Riley do obchodu se zbraněmi. Blaina hned napadlo, že dělá chybu. Netušil, kolik nebezpečných zbraní může být na stěnách a ve skleněných vitrínách. Nikdy předtím ze zbraně nevystřelil – pokud napočítal plastovou zbraň, kterou měl jako dítě.

Do čeho jsem se to pustil? pomyslel si.

Velký, vousatý muž v kostkované košili procházel mezi zbožím.

"Jak vám mohu pomoci?" zeptal se.

Riley řekla, "Hledáme něco pro domácí ochranu pro mého přítele."

"No, určitě máme něco, co vám bude vyhovovat," řekl muž.

Blaine se pod jeho pohledem cítil v rozpacích. Domníval se, že ne každý den sem přivádí atraktivní žena svého přítele, aby mu pomohla vybrat si zbraň.

Blaine si nemohl pomoci a cítil se trapně. Dokonce se cítil trapně i z toho, že je v rozpacích. Nikdy sebe nevnímal jako muže, kteří o svém mužství pochybuje.

Blaine se snažil sám vzpamatovat ze svého podivného pocitu, prodavač zbraní se souhlasně podíval na Rileynu vlastní zbraň.

"Ten Glock Model 22, který máte, je moc pěkný kousek, madam," řekl. "Profesionální obhájkyň práva, že ano?"

Riley se usmála a ukázala mu svůj odznak.

Muž ukázal na řadu podobných zbraní ve vitríně.

"No, váš Glock mám přímo tady. Docela dobrý výběr, pokud se zeptáte mě".

Riley se podíval na zbraně a pak se podívala na Blaina, jako by se chtěla zeptat na jeho názor.

Blaine nemohl dělat nic jiného než pokrčit rameny a červenat se. Přál si, aby byl strávil stejnou dobu průzkumem zbraní, jakou věnoval statistikám a zákonům.

Riley zavrtěla hlavou.

"Nejsem si jistá, že poloautomatická je to, co bychom chtěli," řekla.

Muž přikývl.

"Ano, jsou to trochu komplikované, zejména pro někoho, kdo se zbraním nevěnoval. Věci se mohou pokazit."

Riley souhlasně přikývla a dodala, "Ano, věci jako selhání zapalování, může se zaseknout, dvojité podávání, selhání vysunutí."

Muž řekl, "Samozřejmě to nejsou skutečné problémy pro ostřílenou FBI agentku, jako jste vy. Ale pro tohoto muže bude revolver možná blíž tomu, co hledáte."

Muž je doprovodil ke skleněné vitrině plné revolverů.

Blainův pohled padl na zbraně s kratší hlavní.

Alespoň vypadaly méně zastrašující.

"A co tady tato?" řekl a ukázal na jednu.

Muž otevřel vitrínu, vytáhl pistoli a podal ji Blainovi. Blaine se cítil se zbraní v ruce podivně. Nemohl se rozhodnout, zda je těžší nebo lehčí, než původně očekával.

"Ruger SP101," řekl muž. "Má dobrou sílu. Není to špatná volba."

Riley si zbraň pochybovačně prohlédla.

"Myslím, že hledáme něco s asi čtyři palcovou hlavní," řekla. "Něco, co lépe absorbuje zpětný ráz."

Muž znovu přikývl.

"Jasně. No myslím, že něco takového mám."

Sáhl do vitríny a vyndal další větší pistoli. Podal ji Riley, která si ji souhlasně prohlédla.

"Oh, ano," řekla. "Smith a Wesson 686."

Pak se usmála na Blaina a podala mu zbraň.

"Co si o tom myslíš?" Zeptala se Riley.

Tato delší zbraň v jeho ruku vytvářela ještě podivnější pocit, než ta menší, kterou třímal předtím. Mohl se na Riley jen rozpačitě usmát. Ona se usmála na něj. Z jejího výrazu viděl, že konečně zaznamenala, jak nesvůj se cítí.

Obrátila se k majiteli a řekla, "Myslím, že si ji vezmeme. Kolik stojí?"

Blaine byl ohromen cenou zbraně, ale byl si jistý, že Riley ví nejlépe, zda dostává férovou cenu.

Také jej ohromilo, jak snadná byla její koupě. Muž jej požádal o dva doklady totožnosti a Blaine mu nabídl svůj řidičský průkaz a volební registrační kartu. Blaine pak vyplnil krátký, jednoduchý formulář, souhlas k ověření spolehlivosti. Prověření přes počítač trvalo jen pár minut a Blaine byl volní koupit si zbraň.

"Jakou municí chcete?" zeptal se muž, když začínal zpracovávat prodej.

Riley řekla, "Dejte nám krabici Federal Premium s malým zpětným rázem."

Zanedlouho byl z Blaina poněkud zmatený majitel zbraně.

Stál a díval se na skličující zbraň, která ležela na stole v otevřeném plastovém pouzdru, v ochranné pění. Blaine poděkoval muži, zavřel pouzdro a obrátil se k odchodu.

"Počkejte chvíli," řekl muž vesele. "Nechcete si ji vyzkoušet?"

Muž vedl Riley a Blaina zadními dveřmi, které vedly do překvapivě velké kryté střelnice. Pak odešel a nechal Riley a Blaina napospas osudu. Blaine byl jen rád, že nikdo jiný v tuto chvíli není s nimi.

Riley ukázala na seznam pravidel na zdi a Blaine si je pečlivě pročetl. Pak neklidně zavrtěl hlavou.

"Riley, mohu to říct ..."

Riley se trochu zasmála.

"Já vím. Jsi trochu překvapený. Vysvětlím ti to."

Vedla ho do jedné prázdné kóje, kde si nasadili ušní a oční chrániče. Otevřel pouzdro s pistolí, dával pozor, aby s ní mířil do střelnice, než ji zvedne.

"Mohu ji nabít?" zeptal se Riley.

"Ještě ne. Nejprve si to vyzkoušíme naprázdno."

Vzal pistoli do svých rukou a Riley mu pomohla najít správnou pozici – obě ruce na rukojeti pistole, ale s prsty mimo spoušť, lokty a kolena mírně ohnutá, mírně předklonit. Za pár okamžiků Blaine zjistil, že cílem jeho pistole je lidský tvar na papírovém terči asi dvacet pět metrů daleko.

"Budeme nejprve procvičovat dvojitou akci," řekla Riley. "To je, když nezatáhneš za kohout po každém výstřelu, ale všechnu práci odvedeš s pomocí spouště. To ti umožní poznat spoušť. Zatáhni spoušť hladce dozadu, pak ji stejně hladce pusť."

Blaine si to několikrát zkoušel s prázdnou zbraní. Pak mu Riley ukázala, jak otevřít hlaveň a vložit do ní náboje.

Blaine zaujal stejný postoj jako předtím. Připravil se, věděl, že zbraň dost kopne, a pečlivě zaměřil na cíl.

Stiskl spoušť a vypálil.

Náhla zpětná síla ho překvapila a zbraň mu v ruce poskočila. Sklonil zbraň a podíval se směrem k cíli. Neviděl na něm žádný otvor. Letmo zauvažoval, jak může někdo zamířit s takovou zbraní, která tolik kope.

"Budeme pracovat na tvém dýchání," řekla Riley. "Dýchej pomalu, když míříš, pak pomalu vydechni a zatáhni za spoušť tak, abys vystřelil přesně v okamžiku, kdy vydechuješ. V ten okamžik je tvé tělo nejvíce nehybné."

Blaine opět vystřelil. Byl překvapen na kontrolou, kterou náhle pociťoval.

Podíval se do střelnice a viděl, že tentokrát se alespoň strefil do papírového cíle.

Ale jak se připravoval znovu vystřelit, probleskla mu hlavou vzpomínka – vzpomínka na nejstrašnější okamžik jeho života. Jednoho dne, když ještě žil vedle Riley, zaslechl vedle strašný rámus. Přispěchal do Rileyna domu a našel vstupní dveře pootevřené.

Muž házel Rileynou dcerou po podlaze a útočil na ni.

Blaine přispěchal a stáhl muže z April. Ale muž byl příliš silný, než aby jej Blaine přemohl a Blaine byl zle zbit, až nakonec ztratil vědomí.

To byla hořká vzpomínka a na chvíli mu přinesla pocit bezmoci.

Ale ten pocit se náhle vypařil, když ucítil tíhu zbraně v jeho ruce.

Vydechl a vypálil, vydechl a vypálil, ještě čtyřikrát, než se hlaveň vyprázdnila.

Riley stiskla tlačítko, které papírový terč přiblížilo.

"Na první pokus to není špatné," řekla Riley.

Blaine skutečně viděl, že ty poslední čtyři výstřely alespoň přistály na lidské podobě.

Ale pak si uvědomil, že jeho srdce buší, a že je přemožen podivnou směsicí pocitů.

Jedním z těchto pocitů byl strach.

Ale strach z čeho?

Ze síly, uvědomil si Blaine.

Pocit moci v jeho ruce byl ohromující, nic takového předtím necítil.

Cítil se tak dobře, že jej to až vyděsilo.

Riley mu ukázala, jak otevřít hlaveň a vyndat čtyři prázdné náboje.

"Stačí to pro dnešek?" zeptala se.

"Vůbec ne," řekl udýchaně Blaine. "Chci, abys mě naučila všechno, co bych měl o této věci vědět."

Riley stála a usmívala se na něj, zatímco znovu nabíjel.

Stále cítil její úsměv, když zamířil na nový cíl.

Ale pak zaslechl zazvonit Rileyin mobilní telefon.

KAPITOLA SEDMÁ

Když Riley začal zvonit mobilní telefon, Blainovy poslední výstřely jí stále zvonily v uších. Neochotně svůj telefon vytáhla. Doufala v ráno s Blainem, kdy nebude vyrušována. Když se podívala na telefon věděla, že bude zklamaná. Hovor byl od Brenta Mereditha.

Překvapilo ji, jak moc ji těšilo učit Blaina, jak používat jeho novou pistoli. Ať už chtěl Meredith cokoli, Riley si byla skoro jistá, že to je ten nejlepší den, který za dlouhou dobu prožila.

Ale neměla jinou možnost, než si hovor vzít.

Jako obvykle byl Meredith přímý a šel rovnou k věci.

"Máme nový případ. Potřebujeme vás. Jak rychle se můžete dostat do Quantica?"

Riley potlačila povzdech. S Billem na dovolené Riley doufala, že bude mít nějaký čas pro sebe, dokud se bolest ze smrti Lucy nezmírní.

Žádné takové štěstí nemám, pomyslela si.

Není pochyb o tom, že zanedlouho odjede z města. Měla dost času, aby zaběhla domů, všechny ještě viděla a převlékla se?

"Co takhle za hodinu?" Zeptala se Riley.

"Ať jste tam dřív. Sejdeme se v mé kanceláři. A přineste si svou cestovní tašku."

Meredith ukončil hovor, aniž by čekal na odpověď.

Blaine tam stála čekal na ni. Sundal si ochranu očí a uší a zeptal se, "Něco společného s tvou prací?"

Riley si nahlas povzdechla.

"Ano, musím jet hned do Quantica."

Blaine přikývl bez reptání a vybil zbraň.

"Odvezu tě tam," řekl.

"Ne, budu potřebovat svou cestovní tašku. A ta je doma v mém autě. Obávám se, že mě budeš muset vysadit u mně doma. Mám obavy, že mám trochu naspěch."

"Žádný problém," řekl Blaine a pečlivě si uložil svou novou zbraň do pouzdra.

Riley mu dala pusu na tvář.

"Zní to, jako že budu muset odjet z města," řekla. "Nenávidím to. Tolik jsem si to užívala."

Blaine se usmál a políbil ji.

"Já jsem si to taky užíval," řekl. "Neboj se. Budeme pokračovat tam kde jsme přestali, jak se vrátíš."

Když odcházeli ze střelnice pohybují a vyšli obchodem se zbraněmi, majitel se s nimi srdečně loučil.

*

Poté, co ji Blaine odvezl domů, Riley vběhla dovnitř každému vysvětlit, že odjíždí. Neměla ani čas převléknout se, ale alespoň se dnes ráno u Blaina doma osprchovala. Byla ráda, že její rodina zůstává v klidu i přes náhlou změnu v jejích plánech.

Jsou zvyklí zvládat to beze mě, pomyslela si. Nebyla si jistá, zda se jí ta myšlenka zrovna líbí, ale věděla, že je to v životě, jako byl ten její, nutné.

Riley si ověřila, že všechno, co potřebuje, má v autě a pak absolvovala krátkou jízdu do Quantica. Když dorazila k budově ÚACH, zamířila rovnou do kanceláře Brenta Mereditha. Ke svému zděšení zjistila, že Jenn Rostonová kráčí chodbou stejným směrem.

Riley a Jenn se na prchavý okamžik podívaly na sebe a pak obě pokračovaly v tichosti dál.

Riley přemýšlela, zda se Jenn právě teď cítí stejně podivně, jako ona. Zrovna včera měly své nepříjemné setkání a Riley si stále nebyla jistá, zda neudělala hroznou chybu, když Jenn předala ten flash disk.

Ale Jenn to nejspíš netrápí, napadlo Riley.

Konec konců měla včera Jenn navrch. Řídila situaci brilantně ve svůj vlastní prospěch. Poznala Riley někdy někoho, kdo ji dokázal zmanipulovat tímto způsobem?

Rychle si uvědomila – že ano.

Tou osobou byl Shane Hatcher.

Stále mířící rovně a hledící vpřed mladší agentka tiše promluvila. "Nevyšlo to."

"Co?" Zeptala se Riley, aniž by změnila tempo.

"Finanční informace z flash disku. Hatcher míval finanční prostředky uložené na těchto účtech.

Ale peníze byly přesunuty a účty uzavřeny."

Riley odolala nutkání říct, "Já vím."

Konec konců jí to Hatcher včera řekl v jeho výhružné SMS.

Na okamžik Riley nevěděla, co říct. Pokračovala v chůzi bez komentáře.

Napadlo Jenn, že jí Riley zradila a předala jí falešný soubor?

Konečně Riley řekla, "Tento soubor bylo vše, co jsem měla. Nic vám neskrývám."

Jenn neodpověděla. Riley si přála, aby měla nějakou představu o tom, zda jí věří.

Také si říkala – zda tyto informace nepoužila již dříve, není Hatcher už teď za mřížemi? Nebo dokonce i mrtvý?

Když došly ke dveřím Meredithovy kanceláře, Riley i Jenn se zastavily.

Riley se trochu vyděsila.

Jenn očividně šla do Meredithovy kanceláře taky.

Proč byla nová agentka na této schůzce? Pověděla Meredithovi o Rileyově zadržování informací?

Jenn tam jen tak stála, stále bez očního kontaktu.

Riley zaklepala na dveře Meredith a pak ona a Jenn vešly dovnitř.

Velitel Meredith seděl za svým stolem a hleděl zastrašujícím pohledem jako obvykle.

Řekl, "Sedněte si, obě dvě."

Riley a Jenn si poslušně sedly na židli u stolu.

Meredith byl chvíli potichu.

Pak řekl, "Agentko Paige, agentko Rostonová – rád bych vás seznámil s novým partnerem."

Riley potlačila vzdechnutí. Pohlédla na Jenn Rostonovou, jejíž tmavě hnědé oči se při té zprávě rozšířily.

"Doufám, že to nebude problém," řekl Meredith. "ÚACH je právě teď zahlcen případy. S agentem Jeffreysem na dovolené a všemi ostatními, pracujícími na jiných případech, máte nyní jedna druhou. Považujte to za definitivní."

Riley si uvědomila, že Meredith má pravdu. Jediný další agent, se kterým by teď opravdu chtěla pracovat, byl Craig Huang, ale on byl zaneprázdněn, pozoroval její dům.

"To je v pořádku, pane," řekla Riley Meredithovi.

Jenn řekla, "Bude mi ctí pracovat s agentkou Paige, pane."

Tato slova Riley trochu překvapila. Říkala si, zda je Jenn myslí vážně.

"Nebud'te příliš nadšené," řekl. "Tento případ zřejmě nebude tak těžký. Právě dnes ráno bylo nalezeno tělo dospívající dívky, pohřbené v zemědělské půdě poblíž Angiery, malého města v Iowě."

"Jediná vražda?" Zeptala se Jenn.

"Proč je to případ pro ÚACH?" Zeptala se Riley.

Meredith zabubnoval prsty o stůl.

"Můj odhad je, že to asi není," řekl. "Ale jiná dívka zmizela dříve ze stejného města a stále nebyla nalezena. Je to malé, klidné místo, kde se tyhle věci prostě nestávají. Lidi tam říkají, že ani jedna dívka nebyla typ, který by mohl utéct nebo se stýkal s cizími lidmi."

Riley pochybovačně potřásla hlavou.

"Tak proč si někdo myslí, že je vrah sériový?" zeptala se. "Není to bez dalšího těla trochu předčasné?"

Meredith pokrčil rameny.

"Ano, tak to vidím i já. Ale šéf policie v Angieře, Joseph Sinard, kvůli tomu panikaří."
Riley nakrčila čelo, když zaslechla jeho jméno.

"Sinard," řekla. "Kde jsem to jméno už slyšela?"

Meredith se trochu usmál a řekl, "Možná vás napadá náměstek ředitele FBI, Forrest Sinard. Joe Sinard je jeho bratr."

Riley téměř obrátila oči v sloup. To dávalo smysl. Někdo vysoko na žebříčku FBI byl obtěžován příbuzným z venkova, takže případ byl přehozen ÚACH. V minulosti se jí takto politicky motivovaná vyšetřování již dotkla.

Meredith řekl, "Vy dvě tam musíte jet a zjistit, zda je potřeba se na ten případ podívat."

"A co moje práce na případu Hatchera?" Zeptala se Jenn Rostonová.

Meredith řekl, "Pracuje na tom spousta lidí - technici a výzkum a tak. Předpokládám, že mají přístup ke všem informacím."

Jenn přikývla.

Meredith řekl, "Pár dní vás mohou postrádat. Pokud tohle bude vůbec trvat tak dlouho."

Riley měla rozhodně smíšené pocity. Kromě toho, že si nebyla jistá, zda chce pracovat s Jenn Rostonovou, se ani moc netěšila na ztrátu času při práci na případu, který nejspíš ani nepotřebuje pomoc ÚACH.

Raději by pomáhala Blainovi učit se střilet.

Nebo by dělala jiné věci s Blainem, pomyslela si a potlačila úsměv.

"Tak kdy vyrazíme?" Zeptala se Jenn.

"Co nejdříve," řekl Meredith. "Řekl jsem veliteli Sinardovi, aby s tělem nehýbali, dokud se tam nedostanete. Poletíte do Des Moines, kde se s vámi sejdou lidé velitele Sinarda a odvezou vás do Angieru. Je to asi hodinu cesty z Des Moines. Musíme nechat natankovat letadlo a vyrazíte. Mezitím nechoďte moc daleko. Odlet bude za méně než dvě hodiny."

Riley a Jenn opustily Meredithovu kancelář. Riley šla přímo do své kanceláře, na chvíli si sedla a rozhlédla se bezcílně kolem.

Des Moines, pomyslela si.

Byla tam už několikrát, žila tam její starší sestra, Wendy. Riley a Wendy se před léty odcizily a pak se minulý podzim zkontaktovaly, když umíral jejich otec. Wendy, nikoli Riley, byla s otcem, když zemřel.

Myšlenky na Wendy vzbudily pocit viny za toto, stejně jako i jiné rušivé vzpomínky. Otec byl na Rileynu sestru tvrdý a Wendy utekla, když jí bylo patnáct. Riley bylo tenkrát jen pět. Když jejich otec zemřel, zavázaly se, že zůstanou v kontaktu, ale nerozvinul dál než na video chat.

Riley věděla, že by měla navštívit Wendy, kdyby tu možnost měla. Ale samozřejmě ne hned. Meredith řekl, že Angier je hodinu od Des Moines a že místní policie je vyzvedne na letišti.

Možná se budu moci s Wendy vidět předtím, než se vrátím do Quantica, pomyslela si.

Právě teď mohla zabít trochu času, než letadlo ÚACH vzlétne.

A byl tu někdo, koho chtěla vidět.

Měla obavy o jejího dlouholetého partnera, Billa Jeffreyse. Žil v blízkosti základny, ale neviděla ho už několik dní. Bill trpěl post traumatickou stresovou poruchou a Riley z vlastní zkušenosti věděla, jak těžké mohlo být období zotavování.

Vytáhla svůj mobil a napsala textovou zprávu.

Ráda bych se na pár minut zastavila. Jsi doma?

Chvíli čekala. Zpráva byla označena jako "doručená", ale ještě nepřečtená.

Riley si trochu povzddechla. Neměla čas čekat na to, až si Bill zprávu přečte. Pokud ho chce vidět, než odjede, musí se u něj stavět hned teď a doufat, že je doma.

*

K Billově malému bytu v Quanticu to bylo jen pár minut jízdy od budovy ÚACH. Když zaparkovala auto a zamířila směrem k budově, všimla si znovu, jak skličující místo to je.

Na budově, kde měl byt, nebylo nic tak zlého - byla to obyčejná budova z červené cihly, nebyl to žádný činžovní dům nebo něco takového. Ale Riley se neubránila vzpomínce na hezký předměstský dům, kde Bill žil až do jeho rozvodu. Ve srovnání s tímto místem zde nenacházela žádné kouzlo a on teď bydlel sám. Nebyla to pro jejího nejlepšího kamaráda šťastná situace.

Riley vešla do budovy a zamířila přímo k Billově bytě ve druhém poschodí. Zaklepala na dveře a čekala.

Žádná odpověď nepřišla. Zaklepala znovu a pořád žádná odpověď.

Vytáhla svůj mobil a viděl, že zpráva je stále nepřečtená.

Začala mít obavy. Stalo se něco s Billem?

Sáhla po kouli na dveřích a otočila s ní.

K jejímu zděšení byly dveře odemčené a otevřené.

KAPITOLA OSMÁ

Billův byt vypadal, jako by byl vykradený. Riley na chvíli ztuhla ve dveřích, chystala se sáhnout po její zbrani pro případ, že vetřelec byl stále zde.

Pak se uvolnila. Tyhle věci rozházené kolem byly obaly od jídla a špinavé talíře a sklenice. Byl tu nepořádek, ale byl to osobní bordel.

Zavolala Billovo jméno.

Neslyšela žádnou odpověď.

Pak zavolala znovu.

Tentokrát slyšela z vedlejšího pokoje zasténání.

Srdce jí bušilo, když spěchala dveřmi do Billovy ložnice. Pokoj byl temný a rolety byly stažené. Bill ležel na posteli ve zmačkaném oblečení a zíral do stropu.

"Bille, proč jsi neodpověděl, když jsem volala?" zeptala se poněkud podrážděně.

"Já jsem odpověděl," řekl téměř šeptem. "Neslyšela jsi mě. Mohl bys přestat mluvit tak nahlas?"

Riley uviděla na nočním stolku poloprázdnou lahev od bourbonu. Celá scéna byla náhle jasnější. Posadila se na posteli vedle něj.

"Měl jsem takovou rušnou noc," řekl Bill a přinutil se slabě zachechtat. "Víš, jaké to je."

"Jo, vím," řekla Riley.

Konec konců ji zoufalství přivedlo k pití a následné kocovině.

Dotkla se jeho vlhkého čela, představovala si, jak mu musí být špatně.

"Co tě přinutilo pít?" zeptala se.

Bill zasténal.

"Byli to moji hoši," řekl.

Pak zmlkl. Riley neviděla Billovy dva syny už nějakou dobu. Hádala, že jim nyní musí být asi devět a jedenáct.

"A co je s nimi?" Zeptala se Riley.

"Přišli včera na návštěvu. Neproběhlo to dobře. Byl tu nepořádek a já jsem byl tak podrážděný a nervózní. Nemohli se dočkat, až půjdou domů. Riley, bylo to hrozné. Byl jsem hrozný. Ještě jednu takovou návštěvu a Maggie mi už nikdy nedovolí je vidět. Hledá jakoukoli záminku, aby je nadobro vytrhla z mého života."

Bill vydal zvuk, který zněl téměř jako vzlyk. Ale zdálo se, že nemá energii plakat. Riley měla podezření, že si sám docela dost poplakal.

Bill řekl, "Riley, pokud nejsem dobrý jako otec, k čemu jsem dobrý? Už nejsem dobrý agent. Co tedy zbývá?"

Riley pocítila bolest až v krku.

"Bille, takhle nemluv," řekla. "Jsi skvělý otec. A jsi skvělý agent. Dnes možná ne, ale každý jiný den v roce."

Bill unaveně pokýval hlavou.

"Včera jsem se určitě jako táta necítil. A pořád jenom slyším ten výstřel. Vzpomínám si, jak jsem vběhl do té budovy a viděl Lucy, jak tam leží a krvácí."

Riley cítila, jak se její tělo zatřásl.

Ona si to také velmi dobře pamatovala.

Lucy vstoupila do opuštěné budovy a nečekala žádné nebezpečí, a pak byla zasažena kulkou odstřelovače. V závěsu za ní Bill omylem postřelil mladého muže, který se jí snažil pomoci. V době, kdy se tam dostala Riley, použila Lucy poslední špetku své síly, aby několika kulkami odstřelovače zabila.

Lucy za chvíli poté zemřela.

Byla to hrozná scéna.

Riley si nepamatovala horší situaci za celou svou kariéru.

Řekla, "Dostala jsem se tam ještě později, než ty."

"Jo, ale nepostřelila jsi nevinné dítě."

"Nebyla to tvoje chyba. Byla tma. To jsi přece nemohl vědět. Kromě toho je tomu dítěti teď už dobře."

Bill zavrtěl hlavou. Zvedl roztřesenou ruku.

"Podívej se na mě. Vypadám jako člověk, který se může někdy vrátit do práce?"

Riley byla teď skoro naštvaná. Skutečně vypadal hrozně – rozhodně ne jako chytrý, odvážný partner, kterému se naučila důvěřovat se svým životem, ani pohledný muž, který ji čas od času přitahoval. A všechna tahle sebelítost mu nepříslušela.

Ale přísně si připomněla ...

Byla jsem tam. Já vím, jaké to je.

A když jí bylo takhle, Bill tam vždycky byl, aby ji z toho dostal.

Někdy na ni musel být tvrdý.

Dovtípila se, že právě teď potřebuje trochu té houževnatosti.

"Vypadáš jako čert," řekla. "Ale stav, ve kterém právě teď jsi – sis navodil sám. A ty jsi jediný, kdo to může spravit."

Bill se jí podíval do očí. Cítila, že jí opravdu věnuje pozornost.

"Posaď se," řekla. "Dej se dohromady."

Bill se s tichým vrzáním zvedl a posadil se na kraj postele vedle Riley.

"Přiřadila ti agentura terapeuta?" zeptala se.

Bill přikývl.

"Kdo to je?" Zeptala se Riley.

"To je jedno," řekl Bill.

"To určitě jedno není," řekla Riley. "Kdo to je?"

Bill neodpověděl. Ale Riley byl schopna to uhodnout. Billův přiřazený psychiatr byl Leonard Ralston, lépe známý pro veřejnost jako "Dr. Leo." Cítila, jak s ní cloumá vztek. Ale nebyla naštvaná na Billa.

"Oh, můj Bože," řekla. "Oni ti dali Dr. Lea. Čí to byl nápad? Waldera, určitě."

"Jak jsem řekl, to nevádí."

Riley s ním chtěla zatřást.

"On je šarlatán," řekla. "Víš to stejně dobře jako já. Je do hypnózy, vzpomínek, všech druhů zdiskreditovaných keců. Nepamatuješ si na minulý rok, kdy přesvědčil nevinného člověka, že je vinen z vraždy? Walder má Dr. Lea rád, protože napsal knihy a byl hodně v televizi."

"Nenechám ho zamotat mi hlavu," řekl Bill. "Nedovolím mu mě zhypnotizovat."

Riley se snažila udržet svůj hlas pod kontrolou.

"O to nejde. Potřebuješ někoho, kdo ti pomůže."

"A kdo by to měl být?" Zeptal se Bill.

Riley o tom nemusela přemýšlet déle než pár sekund.

"Jdu ti udělat kávu," řekla. "Až se vrátím, očekávám, že budeš stát na nohách a budeš připraven k odchodu."

Na cestě do Billovy kuchyně se Riley podívala na hodinky. Měla jen málo času, než bude letadlo připraveno. Musí jednat rychle.

Vytáhla svůj mobil a vyhledala osobní číslo pro Mika Nevinse, forenzního psychiatra z krajského města, který čas od času pracoval pro úřad. Riley jej považovala za blízkého přítele a on jí v minulosti pomáhal z její vlastní krize, včetně hrozného případu post traumatické stresové poruchy.

Když začal Mikovi zvonit telefon, dala si svůj mobil na hlasitý odposlech, položila jej na kuchyňskou linku a začala připravovat Billův kávovar. Ulevilo se jí, když Mike zvedl telefon.

"Riley! Je skvělé slyšet tě! Jak se vede? Co tvoje rozrůstající se rodina?"

Zvuk Mikova hlasu byl osvěžující a téměř viděla příjemný výraz pečlivě a dobře oblečeného muže. Přála si, aby si s ním mohla popovídat, ale nebyl na to čas.

"Jsem v pořádku, Miku. Ale mám naspěch. Musím chytit letadlo. Potřebuji laskavost."

"Mluv," řekl Mike.

"Můj partner, Bill Jeffreys, si po našem posledním případu prochází těžkou fází."

Slyšela v Mikově hlase opravdový zájem.

"Ach ano, slyšel jsem o něm Strašná věc, smrt té mladé chráněnkyně. Je pravda, že tvůj partner dostal dovolenou? Má to něco společného s postřelením nesprávného muže?"

"Ano. On potřebuje tvoji pomoc. A potřebuje ji hned. On pije, Miku. Nikdy jsem ho neviděla v tak špatném stavu."

Nastalo krátké ticho.

"Nejsem si jistý, že rozumím," řekl Mike. "Nebyl mu přiřazen terapeut?"

"Jo, ale není Billovi k ničemu."

Teď byla v Mikově hlase slyšet opatrnost.

"Já nevím, Riley. Nerad přebírám pacienty, kteří jsou již v péči někoho jiného."

Riley začínala pociťovat obavy. Ona neměla čas zabývat se právě teď Mikovými etickými zábranami.

"Miku, přidělili mu Dr. Lea."

Znovu nastalo ticho.

Vsádím se, že to zabralo, pomyslela si Riley. Moc dobře věděla, že Mike pohrdal osobností terapeuta, celebrity, celým svým srdcem.

Nakonec Mike řekl, "Kdy může Bill přijít?"

"Co děláš právě teď?"

"Jsem ve své kanceláři. Mám tu několik hodin práci, ale mohu být k dispozici potom."

"Skvělé. Dostaví se tam. Ale, prosím, dej mi vědět, pokud se neukáže."

"To udělám."

Jak ukončili hovor, káva překapávala do karafy. Riley nalila šálek a vrátila se do Billovy ložnice. On tam nebyl. Ale dveře do přilehlé koupelny byly zavřené a Riley slyšela Billův elektrický holicí strojek.

Riley zaklepala na dveře.

"Ano, můžeš," řekl Bill.

Riley otevřela dveře a viděla, že se Bill holí. Postavila kávu na okraji umyvadla.

"Domluvila jsem ti schůzku s Míkem Nevinsem," řekla.

"Na kdy?"

"Právě teď. Hned jak se tam budeš moct dostat. Pošlu ti zprávou jeho adresu. Já už musím jít."

Bill vypadal překvapeně. Samozřejmě, Riley mu neřekla nic o tom, že má naspěch.

"Mám případ v Iowe," vysvětlila Riley. "Letadlo čeká. Nezapomeň na Míka Nevinse. Zjistila bych to a ty bys za to zaplatil."

Bill zabručel, ale pak řekl, "OK, pojedu tam."

Riley se měla k odchodu. Pak pomyslela na něco, o čem si nebyla jistá, zda to má zmínit.

Nakonec řekla, "Bille, Shane Hatcher je stále na svobodě. Kolem mého domu jsou agenti. Ale dostala jsem od něj výhrůžný text a o tom nikdo kromě tebe neví. Nemyslím si, že by zaútočil na mou rodinu, ale nemůžu si být jistá. Říkala jsem si, jestli možná ... "

Bill přikývl.

"Já na to dohlédnu," řekl. "Musím dělat něco užitečného."

Riley ho rychle objala a opustila byt.

Jak šla k autu, pohlédla znovu na hodinky.

Pokud nebude zácpa, dorazí na letiště včas.

Ted' musela začít přemýšlet o jejím novém případě, ale velké starosti si s ním nedělala. Tenhle pravděpodobně nebude trvat dlouho.

Konec konců, jak by mohla jedna vražda v malém městě vyžadovat příliš mnoho času a úsilí?

KAPITOLA DEVÁTÁ

Jak Riley kráčela po asfaltu k letadlu, začala se připravovat na její nový případ. Ale byla tu jedna věc, kterou potřebovala udělat předtím, než se do něj zcela ponoří.

Poslala zprávu Miku Nevinsovi.

Napiš mi, až se Bill objeví. Napiš mi, když se neobjeví.

Oddechla si, když Mike okamžitě reagoval.

Udělám to.

Riley si řekla, že udělala vše, co pro Billa mohla právě teď udělat, a bylo na něm, aby co nejlépe využil její pomoci. Jestli někdo mohl pomoci Billovi vypořádat se s věcmi, které ho sžíraly, Riley si byla jistá, že to byl Mike.

Stoupala po schodech do kabiny, kde už seděla Jenn Rostonová a pracovala na svém notebooku. Jenn vzhledla a přikývla a Riley se posadila ke stolu naproti ní.

Riley přikývla..

Riley se pak při vzletu, a během stoupání letadla do cestovní nadmořské výšky, dívala z okna. Neměla ráda chladné ticho mezi ní a Jenn. Říkala si, zda ji možná Jenn také nemá v oblíbě. Tyto lety byly obvykle dobré pro probrání detailů případu. Ale o tomhle toho opravdu nebylo moc co říct. Tělo bylo nalezeno konec konců teprve ráno.

Riley si vyndala z tašky časopis a snažila se číst, ale nemohla svou pozornost zaměřit na slova. Mít Jenn naproti sobě bylo příliš rušivé. Místo toho tam Riley jen seděla a předstírala, že čte.

To je v těchto dnech příběh mého života, pomyslela si.

Předstírání a lhaní bylo náhle až příliš běžné.

Jenn konečně zvedl hlavu od svého počítače.

"Agentko Paige, to co jsem řekla na schůzce s Meredithem jsem myslela vážně," řekla.

"Prosím?" Riley vzhledla od svého časopisu.

"O tom že jsem poctěna, že s vámi mohu spolupracovat. Byl to můj sen. Sleduji vaši práci od chvíle, kdy jsem začala na akademii."

Chvilí Riley nevěděla, co říct. Jenn jí totéž řekla už předtím. Ale Riley zase nebyla z výrazu Jenn schopná říct, jestli je upřímná.

"Slyšela jsem o vás velké věci," řekla Riley.

I když to znělo nezúčastněně, alespoň to byla pravda. Za různých okolností by byla Riley nadšená, moci pracovat s inteligentní novou agentkou.

Riley s chabým úsměvem dodala, "Ale já bych neměla velká očekávání, být vámi – není na tomto případě."

"Dobře," řekla Jenn. "Zřejmě to ani není případ pro ÚACH. Nejspíš se vrátíme zpátky do Quantica ještě dnes večer. No, budou další případy."

Jenn obrátila svou pozornost zpět k počítači. Riley přemýšlel, a zda pracuje na souborech Shana Hatchera. A samozřejmě si znovu říkala že neměla Jenn ten flash disk dávat.

Ale jak tam seděla a přemýšlela o tom, něco si uvědomila. Měla-li Jenn skutečně v úmyslu ji zradit tím, že ji požádá o tyto informace, nepoužila by to už proti ní?

Pamatovala si, co jí Jenn včera řekla.

"Jsem si docela jistá, že chceme přesně totéž – chceme ukončit kriminální kariéru Shana Hatchera."

Pokud to byla pravda, Jenn opravdu byla Rileyným spojencem.

Ale jak si mohla být Riley jistá? Seděla tam a přemýšlela, zda by to mohla nakousnout.

Neřekla Jenn o hrozbě, kterou obdržela od Hatchera.

Byl důvod proč to neudělat?

Mohla by Jenn nějakým způsobem pomoci? Možná, ale Riley se stále necítila připravena tento krok učinit.

Mezitím se zdálo vyloženě divné, že její nová partnerka ji stále oslovovala agentko Paige a zároveň trvala na tom, aby jí Riley říkala křestním jménem.

"Jenn," řekla.

Jenn vzhlédla od svého počítače.

"Myslím, že bys mi měla říkat Riley," řekla Riley.

Jenn se trochu usmála a obrátil svou pozornost zpět k počítači.

Riley odložila svůj časopis stranou a podívala se z okna na mraky pod sebou. Slunce jasně svítilo, ale Riley se vesele necítila.

Cítila se strašně sama. Chyběl jí Bill, kterému důvěřovala a mohla se mu svěřit.

A tolik jí chyběla Lucy, až ji to uvnitř bolelo.

*

Když letadlo pojíždělo na mezinárodní letiště Des Moines, Riley si mohla zkontrolovat svůj mobil. Byla ráda, když viděla vzkaz od Mika Nevinse.

Bill je teď tady se mnou.

Teď měla o jednu starost méně.

Policejní automobil čekal před letadlem. Dva policajti z Angieru se představili pod palubními schůdky. Darryl Laird byl vytáhlý mladík kolem dvaceti a Howard Doty byl mnohem menší a bylo mu kolem čtyřicítky.

Oba měli ve tvářích šokovaný výraz.

"Jsme rádi, že jste tady," řekl Doty Riley a Jenn, když je doprovázeli k autu.

Laird řekl, "Celá ta věc je jen ..."

Mladší muž potřásl hlavou bez dokončení své myšlenky.

Ti chudáci, pomyslela si Riley.

Byli to obyčejní poldové z malého města. Vraždy se v malém městě jako Iowa nejspíš neodehrávaly příliš často. Možná starší polda někdy řešil jednu nebo dvě vraždy, ale Riley tušila, že ten mladík nic podobného nikdy neviděl.

Jak se Doty rozjel, Riley požádala dva policisty, aby jí a Jenn sdělili vše, co se stalo.

Doty řekl, "Dívčino jméno bylo Katy Philbin, bylo jí sedmnáct let. Student na střední škole Wilson. Její rodiče vlastní místní lékárnu. Hezká holka, každý ji měl rád. Starý George Tully narazil na její tělo právě dnes ráno, když se on a jeho chlapci se chystali na jarní výsadbu. Tully má farmu nedaleko od Angieru."

Jenn se zeptala, "Máte představu, jak dlouho byla pohřbena?"

"Budete se na to muset zeptat velitele Sinarda. Nebo patologa."

Riley si vzpomněla na to málo, co jim Meredith byl schopen o situaci říci.

"A co ta druhá dívka?" zeptala se. "Ta, která zmizela předtím?"

"Holly Struthers bylo její jméno," řekl Laird. "Byla ... ehm, myslím, že je studentkou jiné střední školy, Lincolnu. Je nezvěstná asi týden. Celé město doufalo, že se dříve či později objeví. Ale teď ... no, myslím, že musíme jen doufat."

"A modlit se," dodal Doty.

Riley se pocítila zvláštní mrazení, když to řekl. Už ani nevěděla, jak často slýchávala lidé říkat, že se modlí, aby pohřešovaná byla zase živa a zdravá. Nikdy neměla dojem, že modlitba nějak pomůže.

Cítí se kvůli tomu lidé lépe? říkala si.

Nedokázala si představit, proč nebo jak.

Bylo zářivé a brilantní odpoledne, když auto vyjíždělo z Des Moines a vyrazilo na širokou dálnici. Doty brzy odbočil na dvouproudovou silnici, která se táhla přes mírně zvlněnou krajinu.

Riley pocítila podivný, mučivý pocit v žaludku. Trvalo jí několik okamžiků, než si uvědomila, že její pocit nemá nic společného s případem – alespoň ne přímo.

Takto se často cítila pokaždé, když měla nějakou práci na Středozápadě. Netrpěla normálně strachem z otevřených prostorů – myslela si, že se tomu říká agorafobie. Ale obrovské pláně a prerie v ní vzbuzovaly jedinečnou úzkost.

Riley nevěděla, co bylo horší – ploché pláně, které viděla ve státech jako Nebraska, táhnoucí se kam až oko dohlédlo, nebo monotónní zvlněné prerie, jako byla tato, stejné farmy, města a pole, které se znovu a znovu opakovaly. Ať tak či onak, zjistila, že to je znepokojující, dokonce i trochu nechutné.

Navzdory pověsti Středozápadu jako zdravé země s americkými hodnotami, ji nějak nepřekvapilo, že tu lidé vraždili. Co se jí týče, samotná krajina by měla stačit k tomu, aby se tu z člověka stal blázen.

Částečně aby odvedla své myšlenky od krajiny, Riley vytáhla svůj mobil a napsala zprávy celé své rodině najednou – April, Jilly, Liamovi a Gabriele.

Dorazila jsem v pořádku.

Na chvíli se zamyslela a pak dodal ...

Všichni mi chybíte. Ale nejspíš se brzy vrátím.

*

Asi po hodině na dvoupruhové silnici Doty odbočil na šterkovou cestu.

Zatímco jel dál, řekl, "Blížíme se k zemi George Tullyho."

Riley se rozhlédla kolem. Krajina vypadala úplně stejně – obrovské plantáže neosetých polí přerušovaly rokle, ploty a řady stromů. Všimla si jednoho velkého domu uprostřed toho všeho, stojícího vedle zchátralé stodoly. Domyslela se, že to musí být místo, kde s rodinou bydlel Tully.

Byl to podivný dům, který vypadal, jako by byl za mnoho let skládán dohromady, pravděpodobně po několik generací.

Brzy bylo vidět vozidlo patologa, zaparkované na okraji vozovky. Poblíž parkovalo několik dalších vozů. Doty zaparkoval hned za dodávkou patologa a Riley a Jenn jej a jeho mladšího partnera následovali na nedávno obdělávané pole.

Riley viděl tři muže stojící nad vykopaným místem. Neviděla, co tam našli, ale zahlédla kousek pestrobarevného oblečení vlající v jarním vánku.

To je místo, kde byla pohřbena, uvědomila si.

A v tom okamžiku Riley zachvátil takový divný pocit.

Pryč byl pocit, že ona a Jenn tady nebudou mít nic na práci.

Měli tu hodně práce – dívka byla mrtvá a oni se nezastaví, dokud vraha nenajdou.

KAPITOLA DESÁTÁ

Dva lidé stáli u čerstvě odhaleného těla. Riley zamířila přímo k jednomu z nich, svalnatému muži v jejím věku.

"Velitel Joseph Sinard, předpokládám," řekla a podala mu ruku.

Přikývl a stiskl jí ruku.

"Lidi tady mi říkají Joe,"

Sinard ukázal na obézního, zrudlě vypadajícího muže po padesátce, který stál vedle něj, "To je Barry Teague, okresní patolog. Vy dva jste, hádám, lidi od FBI, které jsme očekávali."

Riley a Jenn ukázaly své odznaky a představili se.

"Tady je naše oběť," řekl Sinard.

Ukázal směrem do mělké díry, kde mladá žena ležela ledabyly pohrozená, na sobě měla zářivě oranžové letní šaty. Oblečení bylo vykasáno nad jejími stehny a Riley mohla vidět, že neměla spodní prádlo. Neměla ani žádné boty. Její tvář byla nepřírozeně bledá a v jejích otevřených ústech byla zemina. Její oči byly dokořán. Špinavé tělo bylo vybledlé, už nemělo odstín živé lidské bytosti.

Riley se trochu zachvěla. Jen zřídka pociťovala nějaké emoce, když viděla mrtvé tělo – za léta jich viděla až příliš mnoho. Ale tato dívka jí připomínala April.

Riley se obrátila k patologovi.

"Došli jste k nějakému závěru, pane Teagueu?"

Barry Teague si dřepel vedle díry a Riley vedle něj.

"Je to špatné – skutečně špatné," řekl hlasem, který vůbec nevyjadřoval žádné emoce.

Ukázal na její stehna.

"Vidíte ty modřiny?" zeptal se. "Zdá se mi, že byla znásilněna."

Riley to neřekla nahlas, ale byla si jistá, že má pravdu. Soudě podle zápachu se také domnívala, že dívka zemřela předevečirem večer, a že zde byla po zbytek doby pohřbena.

Zeptala se patologa, "Co si myslíte bylo příčinou smrti?"

Teague vydal netrpělivě znějící zavrčení.

"Nevím," řekl. "Možná, když mě vy federálové necháte vytáhnout tělo ven a dělat svou práci, pak vám to možná budu schopen říct."

Riley se uvnitř naježila. Jeho zášť vůči přítomnosti FBI byla hmatatelná. Bude muset s Jenn Rostonovou čelit velkému místnímu odporu?

Připomněla si, že to byl náčelník Sinard, který je zavolal. Alespoň se mohla spolehnout na spolupráci se Sinardem.

Řekla patologovi, "Můžete ji nyní odnést."

Vstala a rozhlédla se. Viděla staršího muže asi padesát metrů daleko, opřeného o traktor, který hleděl na tělo.

"Kdo je to?" zeptala se velitele Sinarda.

"George Tully," řekl Sinard.

Riley si vzpomněla, že George Tully je vlastník tohoto pozemku.

Ona a Jenn k němu přistoupily a představily se. Zdálo se, že si Tully jejich přítomnosti sotva všiml. Hleděl směrem k tělu, zatímco se Teagueův tým pečlivě připravoval na jeho přesun.

Riley mu řekla, "Pane Tully, chápu že jste našel tu dívku."

Sklesle kývl, stále nespouštěl oči z těla.

Riley řekla, "Já vím, že je to těžké. Ale mohl byste mi prosím říci, co se stalo?"

Tully hovořil zastřeným, vzdáleně znějícím hlasem.

"Moc toho není. Já a kluci jsme vyrazili dnes brzy ráno k výsadbě. Všiml jsem si něčeho divného v půdě. Nelíbilo se mi to, tak jsem začal kopat ... a pak se tam objevila ona."

Riley vycítila, že Tully nebude schopen říci mnoho dalšího.

Jenn řekla, "Máte nějakou představu, kdy tu bylo tělo pohřbeno?"

Tully němě zavrtěl hlavou.

Riley se chvíli rozhlížela kolem. Zdálo se, že pole nedávno obdělávali.

"Kdy jste začali obdělávat toto pole?" zeptala se.

"Předevčírem. Ne, vlastně ještě den předtím. Dneska jsme začínali sít."

Riley o tom přemýšlela. Zdálo se, že to je v souladu s jejím odhadem, že dívka byla zabita a pohřbena předminulou noc.

Tully přimhouřil oči a dál zíral vpřed.

"Velitel Sinard mi řekl její jméno," řekl. "Katy – její příjmení bylo Philbinová, myslím. Zvláštní, nepoznal jsem to jméno. Ji jsem taky nepoznal. Bývaly doby, kdy ..."

Na chvíli se odmlčel.

"Bývaly doby, kdy jsem znal skoro všechny rodiny ve městě a jejich děti taky. Časy se změnilly."

V jeho hlase byl otupělý, bolavý smutek.

Riley teď cítila jeho bolest. Cítila, že žil v této zemi celý svůj život a stejně tak i jeho rodiče a prarodiče a praprarodiče, a on doufal, že předá statek jeho vlastním dětem a vnoučatům.

Nikdy si nepředstavoval, že by se tady mohlo stát něco takového.

Také si uvědomila ještě něco jiného – že Tully stál na tomto stejném místě hodiny a zděšeně a nevěřícně zíral na tělo ubohého děvčete. Tělo našel brzy ráno, ohlásil to a pak nebyl schopen se sám pohnout z místa. Teď, když už bylo tělo odvezeno, možná už brzy odejde.

Ale Riley věděla, že zděšení ho neopustí.

Jeho hlas se jí ozýval v hlavě ...

"Časy se změnilly."

Musel mít pocit, jako by se svět zbláznil.

A možná se zbláznil, pomyslela si Riley.

"Je nám strašně líto, že se toto stalo," řekla Riley.

Pak ona a Jenn zamířily zpět k vykopané jámě.

Teagueův tým měl teď tělo přikryté na nosítkách. Nejistě se pohybovali přes obdělanou půdu k vozidlu patologa.

Teague se přiblížil k Riley a Jenn. Promluvil v tom jeho zdánlivě věčném monotónním tónu.

"Abych odpověděl na vaši otázku, jak zemřela ... dobře jsem se podíval a byla ubitá, zasažena více než jednou. Tak to je ono."

Beze slova se otočil a odcházel ke svému týmu.

Jenn se zlostně zasmála.

"No, to zní, jako že ohledání už bylo podle něj provedeno," řekla. "Je opravdové zlatíčko."

Riley zavrtěla hlavou ve zděšeném souhlasu.

Pak šla za Sinardem a zeptala se, "Bylo u těla něco nalezeno? Kabelka? Mobilní telefon?"

"Ne," řekl Sinard. "Ten, kdo to udělal, si to musel nechat u sebe."

"Agentka Rostonová a já se potřebujeme co nejdříve setkat s dívčinou rodinou."

Velitel Sinard se trochu zamračil.

"To bude pěkně těžké," řekl. "Její táta, Drew, tu byl před chvílí k identifikaci těla. Byl ve velmi špatném stavu, když odcházel."

"Chápu," odvětila Riley. "Ale je to opravdu nezbytné."

Velitel Sinard přikývl, vytáhl klíč z kapsy a ukázal na nedaleké auto.

"Domnívám se, že vy dvě budete potřebovat vlastní vozidlo," řekl. "Moje auto můžete používat, co tu budete. Pojedu napřed v policejním voze a ukážu vám, kde žijí Philbinovi."

Riley nechala Jenn převzít klíče a řídit. Brzy následovali Sinardovo policejní auto směrem k městečku Angier.

Riley se zeptala své nové partnerky, "Jaké jsou v tuto chvíli tvé myšlenky?"

Jenn jela chvíli mlčky, zatímco nad otázkou přemýšlela.

Pak řekla, "My víme, že oběti bylo sedmnáct let – v rámci věkového rozmezí asi poloviny obětí tohoto druhu trestné činnosti. Je to stále neobvyklý případ. Většina obětí sériových sexuálních predátorů jsou prostitutky. Tato může spadat do deseti procent, kde jsou oběťmi nějakí blízcí známí."

Jenn se znovu odmlčela.

Pak dodala, "Více než polovina těchto typů vražd jsou vraždy uškrcením. Ale trauma z tupé rány je druhou nejčastější příčinou smrti. Takže v tomto smyslu nemusí být tato vražda atypická. Přesto toho musíme ještě hodně zjistit. Nejdůležitější otázkou je, zda máme co do činění se sériovým vrahem."

Riley chmurně souhlasně přikývla. Jenn neřekla nic, co už nevěděla, ale ať už byly její pochybnosti o nové partnerce jakékoli, alespoň byla dobře informována. A obě čelily možnosti hrozné odpovědi na tuto poslední otázku, obě doufaly, že odpověď zní "ne".

Během několika jízd následovaly Sinarda do Angieru a jely po hlavní třídě. Riley neviděla nic, čím by se odlišovala od ostatních hlavních ulic, které viděla na Středozápadě - nevýrazné a bezcharakterní řady obchodů, některé z nich staré a některé z nich nové. Zjistila, že postrádají i nejmenší náznak šarmu nebo starobylosti. Riley měla z města stejný dojem, jaký měla při jízdě přes zvlněnou prérii – pocit, že se za pozlátkem středozápadní ucelenosti skrývá něco temného.

Svým myšlenkám téměř propůjčila hlas. Ale rychle si připomněla, že to není Bill, který sedí po jejím boku, ale mladá žena, kterou sotva znala a pořád nevěděla, zda jí může důvěřovat.

Bude Jenn Rostonová sdílet s Riley stejné pocity, nebo je bude dokonce chtít slyšet?

Riley neměla žádnou možnost to zjistit, a to jí vadilo.

Bylo těžké nemít partnera, ke kterému mohla volně promlouvat, vyjadřovat své myšlenky, jak přicházely, ať už dávaly smysl, nebo ne. Bill jí scházel každým okamžikem víc a víc – a Lucy stejně tak.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.